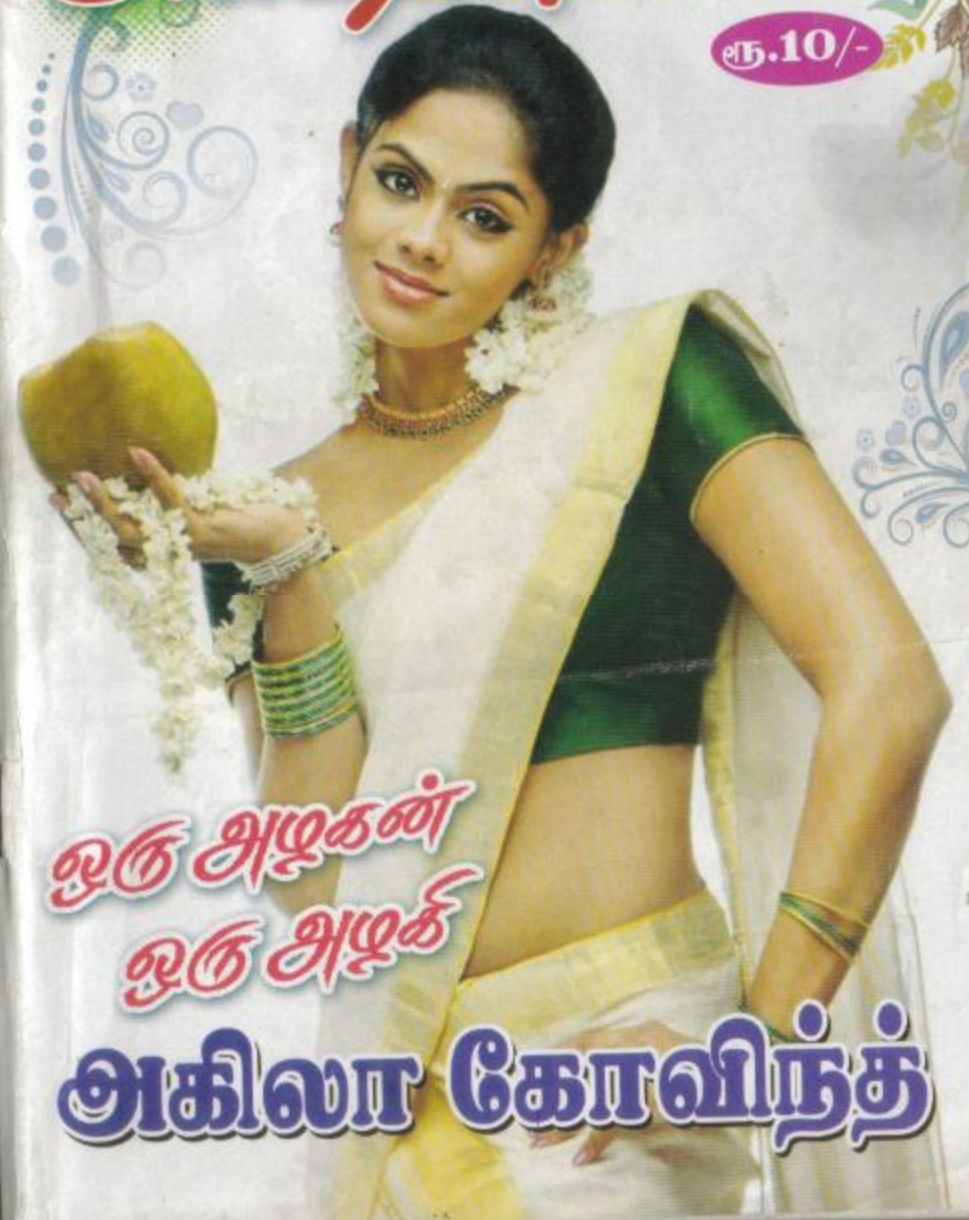

அக்ஷரா

மாத நாவல்

ரூ.10/-

ஒரு அழகன்
ஒரு அழகி

அகிலா கோவிந்த்

புரப்பாடி
அப்பாவி

உங்கள்
அருகாமை
கடைகளில்...

“ஒரு அழகன் ஒரு அழகி!”

“என்ன காஞ்சனை... நீ? கொஞ்சம்
யோசித்துப் பார்! அப்பா உனக்கு கெடுதல்
பண்ணுவாரா? மாப்பிள்ளை நல்ல உத்யோகம்.
நல்ல குணம் என்று சொல்கிறார். அப்பாவே
நேரில் போய் கூட இருந்து பேசிப் பழகிப் பார்த்து
விட்டுத்தான் சொல்கிறார். அந்த ஃபோட்டோவை
கூடப் பார். மாப்பிள்ளை எப்படி பளிச்சென்று
நல்ல உயரத்துடன் உனக்குப் பொருத்தமாய்
இருக்கிறாரென்று தெரியும்...”

அம்மா கனிவுக் குரலில் விடாமல் திரும்பத்
திரும்ப சொன்ன போதுதான் காஞ்சனை அந்த
பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படத்தை எடுத்துப்
பார்த்தாள்.

அகிலாகோவிந்த்

பெயர் உதயசந்திரனாம். ஆள் பார்ப்பதற்கு வாட்ட சாட்டமாய் நன்றாகத்தான் தெரிந்தான். அவனது இறுகிய உதடுகளில் அவளது பார்வை வந்து நின்ற போது, கொஞ்சம் இவைகள் சிரித்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே? என்ற யோசனை தோன்றியது.

கூடவே! அசட்டுப் பெண்ணே, பாஸ்போர்ட் சைஸ் போட்டோ எடுக்கும் போது யாராவது சிரிக்கமுடியுமா? உம்மென இருக்கும்படி தானே ஃபோட்டோக்காரர் சொல்லுவார்... மறந்து விட்டாயா? என்றொறு மனம் எதிர் கேள்வி கேட்டது.

சமாதான மானவளாய் அந்த புகைப்படத்தையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

எது எப்படியோ... அவள் மட்டும் இப்போது தலையாட்டி விட்டால்... இவள் அவள் கழுத்தில் பட்டென்று தாவி கட்டி விடுவாள். அவள் அவளது மனையியாகி விடுவாள்..!

இதுவரை முன்பின் தெரியாதவன், இப்போது போட்டோவில் முதல் முறையாய் பார்க்கக் கூடியவன் இனி அவளது வாழ்வின் ஆதாரமாகி விடுவான். அவனை மையமாகக் கொண்டுதான் இனி அவளது மொத்த உலகமும் சுழன்றாக வேண்டும்!

அவன் நல்லவனா? கெட்டவனா? அவனுக்கு அவளைப் பிடிக்குமா? இல்லை அவளுக்குத் தான் அவனை பிடித்து விடுமா? அப்படி பிடிக்கும்படி அவன் நடந்து கொள்வானா? அவளைப் பூவாய்த் தாங்கி இதழ்கள் போல் மென்மையாய் வைத்துக்கொள்வானா?

இப்படி ஓராயிரம் கேள்விகள் அவளுள் எழுந்து மனதில் பட்டாம்பூச்சியாய் வட்ட மடித்தன.

அனால் யார் இதற்கு பதில் தரப் போகிறார்கள்? யார் இது பற்றி கவலைப்பட போகிறார்கள்?

எல்லோருக்கும் அவர்களது கடமைதான் முக்கியமாய் போயிற்று. டிகிரி படித்து முடித்து விட்டாளாம். வயது இருபத்தி மூன்றை தாண்டியாயிற்றாம். வேலைக்கெல்லாம் போகத் தேவையில்லை என ஏற்கனவே முடிவு எடுத்து விட்டாயிற்றாம்!.

இனியும் வீட்டிற்குள்ளே நெற்குதிர் போல் உட்காரவைத்து அழகு பார்க்கவா முடியும்? காலாகாலத்தில் ஒரு கல்யாணத்தை பண்ணி ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து விட வேண்டியது தானே?

ஆள் ஆளுக்கு தெரிந்தவர்கள் உறவினர்கள், பெரிசுகள் என எல்லோரும் ஒரே போல் சொல்லி வைக்க தந்தைக்கும் தாய்க்கும் பயமே வந்து விட்டது.

ஒரே பெண், ஆசை ஆசையாய் வளர்த்த செல்ல மகள் பார்ப்பதற்கோ... பேரழகி! ஆனால்... ஆனால்.... அதற்காக வீட்டிற்குள் வைத்து கொஞ்சிக் கொண்டேவா இருக்க முடியும்?

அவர்களும் தங்களது கடமையை உணர்ந்து தரகர் மூலம் வரன் தேடினர்.

பார்த்த இரண்டு மூன்று வரன்களை நிராகரித்தவர்களுக்கு நான்காவதாய் வந்த உதயசந்திரன் நன்றாகத் தெரிந்தான்... பிடித்த வரனாகவும் போய் விட்டான்.

நல்ல மாப்பிள்ளை, நல்ல குணம். நீ துணிந்து கட்டிக் கொள்ளலாம் காஞ்சனை..!

அப்பா தன் ஓய்வாரக் குரலில் சொல்லி உடனே டிக் செய்து விட்டார்.

இப்போது, 'நவ் த பால் இஸ் இன் யூவர் கோர்ட்டு...' என்பது போல முடிவெடுக்க வேண்டியது அவள்தான்!

அவள்தான் டிக் செய்ய வேண்டும்.

மறுபடியும் அந்த ஃபோட்டோவையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவளுள் கல்யாணம், எதிர்காலம், குடும்பம் நடத்துவது பற்றி ஆயிரம் கனவுகள், கற்பனைக் கோட்டைகள் இருக்கின்றன.

அவளது ஆசைகள், விருப்பங்கள் எல்லாம் புரிந்து கொண்டு அவன் அவளை ஒரு ராஜகுமாரி போல் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தினம் தினம் அன்பைப் பொழிந்து அவளைத் தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்து தாங்குவது போல் அவளைத் தாங்க வேண்டும். பதிலுக்கு அவளும் அவளது உயிரே அவன்தான் போல நடமாடுவாள்.

பாசம், அன்பு, பிரியம், ஆசை, மகிழ்ச்சி உவகை என எல்லா உணர்வுகளையும் ஒருசேர இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொட்டி, காட்டி... திக்குமுக்காட வைத்து திறைடிக்க வேண்டும்.

அப்படி ஒவ்வொரு நாளும் சந்தோஷமாய் நெகிழ்வாய் குடும்பம் நடத்துவதே வாழ்க்கை. அப்படிப்பட்ட உன்னதமான வாழ்க்கை இல்லறம் அவர்கள் நடத்த வேண்டும் என்ற கனவுதான் அவளுக்கு!

இதற்கெல்லாம் இந்த ஃபோட்டோவில் இருக்கும் உதயசந்திரன் ஒத்துவருவானா? என தூங்காமல் கொள்ளாமல் இரண்டுநாள் சிந்தித்தவள் இறுதியாய் அந்தமுடிவிற்கு வந்தாள்.

வரப்போகும் வீபரிதங்கள் புரியாமல் தாய் தந்தையை நோக்கி தலையாட்டினாள் அவள்.

2

காஞ்சனை தலையாட்டியதும் தான் தாமதம். விஷயங்கள் எல்லாம் மளமளவென்று நடந்தது. உதயசந்திரன் அந்த முகசுத்தநாளில் உறவினர்கள் புடை சூழ்ந்து ஆசிர்வதிக்க தானிகட்டினான். அவனது நெடு உயரமும் கம்பீரப் பார்வையும் திடமான உடற்கட்டும் அவனை வசீகரித்து மலைக்கவே வைத்தது.

அவள்தான் அப்படி கல்யாணச் சடங்குகளிடையே அவனை பார்க்க முயன்றாள். திருட்டுத்தனமாய் பார்த்து பார்த்து ரவித்தாள்.

ஆனால் அவன்...?

அப்படி ஒன்றும் அவளை அதிசியத்து... இல்லை... இல்லை... ஒரு சாதாரண பார்வை கூட பார்த்து மாதிரி இல்லையே...? ஏன்?

அது மட்டுமில்லை. வரவேற்பில் அவனை உற்றுக் கவனித்தாள். அழகான வரிசையான பற்கள் இருந்தும் ரொம்பவும் யோசித்தே சிரித்தாள். யாரிடமும் அளவாகவே புன்னகைத்தாள். அவளிடம் கூட, இதுதான் என்னுடைய ஆபீஸ் மேனேஜர்... என ஒருவரைக் காட்டி லேசான புன்னகை செய்த போது இன்றும் கொஞ்சம் சிரிக்க மாட்டாளா என்றே அவளுக்கு இருந்தது.

தோழி ஒருவன் அவளையே உற்றுக் கவனித்து விஷயத்தை கண்பிடித்தவள், என்னடி... மாப்பிள்ளை மயக்கம் ஆரம்பித்து விட்டதா? எதற்காக... இப்படி ஓரக்கண்ணால் அடிக்கடி திருட்டுப் பார்வை பார்க்கிறாய்? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முழுசாய் முதலிரவு என்று ஒன்று உனக்கு வரப்போகிறதே. அதில்தான் அவரை என்ன பாடு படுத்தப்

போறாயோ? எனக் கிண்டலடித்தபோது முகம் சிவந்து, போடி... ஓரக... என அவளை தள்ளி விடவே செய்தாள்.

ஆனால் அன்று முதலிரவு வந்த போது... அவளது நினைவப்பு தரைமட்டமானது.

எவ்வளவு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாளோ அவ்வளவு ஏமாற்றமும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தாள் அவள்!

எந்த உதடுகள் விரிந்து புன்னகை இன்னும் உதிராதோ என நினைத்தவளுக்கு அதே உதடுகள் சூத்தலும் குதர்க்கமும் வார்த்தைகளை உதிர்த்தது கண்டு மனம்கதிகலங்கிப் போயிற்று.

முதல் கேள்வியாகவே, 'நீ என்ன பெரிய அழகியா?' என்று கேட்டிருந்தான் அவன்.

'என் பெரிய பெரிய வட்டிருக்கிறாய்... காதில் டோலக் போல் ஒரு வலையும்... தலையிலே ஜிகினாக்கள்... இது என்ன கடை விரிப்பது போல் ஒரு வண்டிப் பூ... வேறு...'

எதையும் ரவிக்காமல் அவன் குதர்க்கமாய் பேசியது கண்டு திடுக்கிடவே செய்தாள்.

'நான்... நான்... இல்லை... உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை... என்றால் அழித்து விடுகிறேன்' என்றாள் திக்கித் திணறி....

முதலில் அழி... என்றான் அவன்.

பின் விளக்கமும் சொடுத்தான். 'எனக்கு அப்படி கண்களில் மைதிட்டி வந்தால்... மைதிட்டி மயக்க வந்த சாகஸக்காரிகள் போலவே நினைக்கச் செய்து விடும். புரிகிறதா? என்றபோது அவள் கர்ச்சிப்பால் கண்ணாடியில் பார்த்து அழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

உன் அழகான குண்டு குண்டு கருவிழிகளுக்கு மை தீட்டியதும் அது மைவிழிப் பார்வையாகி எப்படி எப்படி ஜோலிக்கிறது தெரியுமா? என மற்றவர்கள் இவ்வளவு நாள் புகழ்ந்தது பொய்தானா? என்ற நினைப்பு அவளுள் ஓடியது.

பின் அவளை முன் நிறுத்தி இப்படி உட்கார்... என எதிரில் உட்காரவைத்தான்.

விரைவில்....

164
பக்கம்

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்
98405 14529

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

புத்தும்

புதிய

நாவல்

‘எனக்கென்று சில கொள்கைகள் சில பிடிவாதங்கள் உண்டு.’ அவற்றை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதன்படி நடக்க வேண்டும்.... என்றடி நீண்ட லெக்சர் ஒன்று கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

கொள்கைகள்....

பிடிவாதங்கள்....

அந்த இரண்டு வார்த்தைகளிலேயே அவன் மனதில் முடிசொன்று விழுந்து மெல்ல இறுக ஆரம்பித்தது.

அதன்பின் அவன் சொன்தோ... அவனது விரிவான உரையோ... அவள் காதில் ஏறவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இயந்திரம் போல் தலையசைத்து கேட்டவளிடம் பேசிமுடித்து விட்டு பக்கத்தில் இழுத்து கட்டிலில் உட்கார வைத்தான்.

அவன் கை ஸ்பரிசுமும் அவளுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலைக் தந்தது.

அந்த ஆறுதலும் மறுவினாடியே தகர்ந்தது.

குனிந்து அவளது முகத்தை நிமிர்ந்தி அவள் கண்களுக்குள் எதையோ தேடினான். பின் தன்கண்ணத்தை காட்டி, ‘ம்ம்...’ என்றான் அழுத்தமாக.

அவன் முத்தம் கேட்பது புரிந்து அதிர்ச்சியும் வெட்கமுகமாக அவள் சிவந்த போதும் அவன் விடவில்லை. பிடிவாதமாய் அவளை தன் பக்கம் திருப்பி அவன் விருப்பம் போல செய்ய வைத்து விட்டு, பெரிய சாகஸத்தை செய்து விட்டது போல் ரஸித்துச் சிரித்தான்.

அவள் நொந்துபோனவளாய் குனிய, அட... பெண்களுக்கே... இந்த பொல்லாத வெட்கம்தான்... என அதற்கும் பெயர் சூட்டினான்.

அவள் தன்னைப் பற்றி கேட்பான்.... பேசுவான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்த்து சொல்வதற்கு நிறை விஷயங்களை அள்ளித்தலைக்குள் வைத்திருந்தவனுக்கு பெரும் ஏமாற்றமாய் இடியாய் இருந்தது அவனது ஒவ்வொரு செய்கையும் பேச்சும்.

பின் டக்கென லைட்டின் சிறு ஸ்விட்சில் கை வைத்து ஆஃப் செய்தவன், பார்... இருட்டு. இந்த இருட்டில் உன் முகமோ அழகோ தெரிகிறதா? எத்தனை ஜிகினாக்களை கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தாய்... எல்லாம் லைட்டை அனைத்து விட்டால் வேஸ்ட் தானே...? என்றான்.

இதற்கு என்ன செய்வது? என அவன் விழித்தான்.

கூடவே அவளது கோபம் கேவியாகி அவன் மீது பாய்ந்தது.

'ஆமா... ஆமாம்... நீங்கள் சொல்வது உண்மை தான். இந்த இருட்டில் நிழலாய் தெரியும் உங்கள் பிம்பம் உங்கள் முகம் கூட அழகு... கொள்ளை அழகுதான்!' என்றான் சிரித்தபடி.

'அட... என்னையே... கிண்டல் செய்கிறாயா பெண்ணே...? உனக்கு துணிச்சல்தான்! என முகம் மாறியவன் கூடவே, பல்லை உடைத்து விடுவேன்...' என்றான் மிரட்டுவது போல் கண்களை உருட்டி.

அவளும்கூடவே விடாமல், 'அப்படியானால் இடது புற ஓரமாய் இருக்கும் அந்த சொத்ததைப்பல்லை குறி பார்த்து உடையுங்கள். டாக்டர் செலவு மிச்சம்...' என்றான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே டக்கென அவன் சிரித்து விட்டான்.

எல்லாம் ஒரு விநாடிதான் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு மறுகணமே முறைத்தவன், 'என்னிடம் இந்தக் கேலி, கிண்டல் எல்லாம் வேண்டாம் பின் நான் பொல்லாதவனாகி விடுவேன்...' என்றான்.

பொல்லாதவன்!

முதலிரவில் ஒரு மனைவியிடம் கணவன் பேசுகிற பேச்சா?

ஐயோ! இந்நேரத்தில் அவனை கொஞ்சமும் கோப்பப்படுத்திவிடக் கூடாது என நினைத்து அவசரமாய் 'ஸாரி... ஸாரி... என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!' என்றான் கெஞ்சலாய்.

பயப்படாதே! ரொம்பவும் பதறாதே...! என்றபடி மறுபடியும் அவன் முதுகில் கை வைத்து தோளோடு அணைத்தான்.

பின் குனிந்து முணங்கலாய், எனது குணம், சுபாவம் அப்படித்தான். கொஞ்சம் முரட்டுத்தனம் தான்! என்றான்.

அவன் சொன்ன முரட்டுத்தனம் என்ன என்பது கொஞ்ச நிமிடங்களில், அவனது கைகளுக்குள் இரும்பிடியாய் அவன் சிறைப்பட்ட போது அவளுக்கு அதிர்வாகவே புரிந்தது.

3

மறுநாள் விடிந்ததும் அவளை கொஞ்சமும் யோசிக்க விடாதபடி மற்ற சடங்குகள், தட்புடலான விருந்துகள்.

அன்றுதான் மாமியார், நாத்தனார் என எல்லோரையும் கவனித்து கணித்து மெல்ல மெல்ல பழக ஆரம்பித்தாள் காஞ்சனை

சாந் சொருபமாய் மாமியார் கல்யாணி அம்மாள். மெல்லிய குரலில் அதிர்ந்து பேசத்தெரியாத அவர்களை பார்த்ததுமே காஞ்சனைக்குப் பிடித்துப் போயிற்று.

அடுத்ததாற் போல் இரண்டு நாத்தனார்கள். மூத்தவள் உதயா, இளையவள் மாலதி. உதயா டிகிரி முடித்து விட்டு தனியார் அலுவலகம் ஒன்றில் வேலை. அவளுக்கு திருமணம் செய்துவிட்டுத்தான் உதய சந்திரனுக்கு பண்ணுவதாய் இருந்ததாம்.

அவள் இப்போதைக்கு கல்யாணம் வேண்டாம்... என்றெல்லாம் உறுதியாய் கூறி விட்டதால் அவளை விட்டு விட்டு உதயசந்திரனுக்கு பண்ணி வைத்தார்களால்.

மாலதி.. கல்லுரிக்குப் போகும் கடைக்குட்டி கடைசி கட்டிப்பெண் காஞ்சனையை வெகுவாய் கவர்ந்ததும் தோழி போல் பாவித்து உரிமையாய் பேச ஆரம்பித்தவளும் அவள்தான்.

வாங்க.. நீங்க... என உரிமையாய் அழைத்துப் போய் வீட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியாய் காட்டினாள். சிறு தோட்டத்தில் அவள் ஆசையாய் வளர்க்கும் மணி பிளாண்ட், கீரை, அவரைச் செடிகளை ஆர்வமாய் காட்டினாள்.

காஞ்சனைக்கும் அவள் வீட்டில் அப்படி சிறு தோட்டம் வைத்து செடிகளை அழகு பட வளர்த்த அனுபவம் இருந்ததால் அவளும் ஆர்வமாய் பேசினாள். தனக்குத் தெரிந்தவைகளைக் சொல்லி அவளை சந்தோஷப்படுத்தினாள்.

பதிலுக்கு அவள் நினைத்தது போலவே காஞ்சனை எதிர்பார்த்த அந்த விஷயத்தையும் மாலதி கூறினாள். கூறினாள்... என்ன...? போட்டுக் கொடுத்தாள்... என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

□ அகிலா கோவிந்த்

அண்ணன் சுபாவம் பற்றி இப்பவே சொல்லிற்றேன்...
மன்னி...அண்ணல் கலகல டைப் இல்ல. சிடுமுஞ்சு சுபாவம்தான். நீங்க
சேச்சு மூச்சு காட்டினாக்கூட சிரிக்க மாட்டார். அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோங்க...!

சாதாரணமாக பேசுவது போல் எல்லாவற்றையும் உளறிக்கொட்டி
விட்டாள் மாலதி

எதை நினைத்து அப்படி... உதயசந்திரனின் சுபாவம் இருந்துவிடக்
கூடாது... என்று காஞ்சனை பயந்தாளோ... அது பயந்தபடியே ஆயிற்று..!

ஐயையோ....! என உள்ளுக்குள் பதறி காஞ்சனையின் முகம் சுற்றும்
கலவரமாகுவதை கவனித்த மாலதி, அவள் கைகளை அழுத்திப் பிடித்து,
அட அண்ணனை விடுங்கள். நாம் சிரித்துப் பேசி பழகி ஜாபியாய்
இருப்போம்... என்றபோது இறுக்கும் தளர்வது போல் உணர்ந்தாள்
காஞ்சனை

அன்றே மாலை தாய் தந்தை இருவரும் அவளுக்கு பிரியா விடை
கொடுத்து கண் கலங்க ஊருக்கு கிளம்பினர். காஞ்சனைக்கும் அழகை
முட்டிக்கொண்டு வந்தது. ஓடிப் போய் அவர்களது காரில்
தொற்றிக்கொண்டு, நானும் வந்துவிடுகிறேன்...! என கத்த வேண்டும் போல்
இருந்தது.

ஆனால் உதயசந்திரன் அவள் பக்கத்தில் நின்று தனது கரங்களால்
அவளது தோள்களை அழுந்தப் பற்றியிருந்தான். அது ஆறுதலான பிடிப்பா...
இல்லை.... இனி நீ எனக்குத்தான் சொந்தம்... என்கிற ஆணவமா?
என அவளால் உணர முடியாமல் இருந்தது.

ஒருவாறு இரண்டு மூன்று நாட்கள் எவ்வித சலனமும் இல்லாமல்
சென்றது. பகலில் அதிகம் பேசாது ஒரே வார்த்தைகளே அவன் முத்து
உதிர்ந்தான்.

இரவானதும் வழக்கம் போல் உரிமையுடன் அந்த
முரட்டுத்தனத்தை காட்டினான்.

முதலில் அவன் போக்கு கண்டு கொஞ்சம் பயந்தவள் போகப்
போக சரியாகிவிடும் என்று நினைத்து சமாதானமும் ஆனான்.

ஆனால் உள்ளபடியே அவளால் அவனை புரிந்து கொள்ள
முடியவில்லை! இலக்கியம் படிக்கிறேன்...என் இரவு கண்ணிமிதித்து ஒரு வண்டி
புத்தகங்களை தன் முன் பரப்பி வைத்திருப்பான். அது போன்ற சமயங்களில்
பால் கொண்டு வரும் அவனிடம் அக்கறையாய், நீ தூங்கு... நான் படுத்துக்
கொள்கிறேன்... என்பான்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அப்படி அவள் படுத்த போது சில நேரம் பக்கத்தில் வந்து அவள்
கண்ணங்களைத் தட்டி குட்நைட்! என அவன்கூறும்போது அதிசயப்பாள்.

ஆனால் மறுநாள் காலை எப்போதும் ஐந்தரைக்கு தானாக விழித்து
விடுபவள் ஒரே நிமிடம் அசந்து தூங்கினாலும், எழுந்திரு சோம்பேறி!
இன்னும் என்ன தூக்கம்? என அவள் தலையில் ஒரு தட்டு தட்டுவான்.

அது செல்லமான தட்டா இல்லை சிறிய அடியா என கேள்வி
எழுந்து அவளுள் பட்டிமன்றமே நடக்கும்

விறுவிறுவென புதுமலராய் குளித்துவிட்டு நுழைபவளை
வேண்டுமென்றே பக்கத்தில் அழைத்தும் சிண்டுவான்.

அப்படித்தான் ஒருநாள் குளித்து புது ஸேரியில் அழகுபட
நுழைந்தவளை பக்கத்தில் அழைத்தான்.

அட... உன் அழகு மின்னகிறதே... என்றான்,

அவன் பேசாமல் இருந்தான்.

இந்த அழகோடு... அப்படியே... என்னை... நீ... என ஆரம்பித்து
நிறுத்தியவன் சட்டென குரலை பதட்டமாக்கினான். ஐயோ! பார்! உன்
முதுகில் பல்வி...! பல்...வி...! என்றான் பதட்டக்குரலில்

அப்படியே தட்டி விடுவது போல் கைகளை உயர்த்தி அவன்
நிஜமாகவே கத்த... அவன் உண்மையிலேயே பதறித்தான் போனான்.

அந்த பதட்டத்தில் ஓடப்போனவளாய் அப்படியே அவன் மேல்
தடுமாறி விழுந்தாள்.

தன் மேல் விழுந்தவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டு சிரிக்க
ஆரம்பித்தான் அவன்.

சரியான... பயந்தாங் கொள்ளி! உன்னை இப்படி என்னை கட்டிப்
பிடித்து அணைக்க வைக்க ஐயா செய்த ட்ரிசுத்தான் இது...! என்றான்...
சிரிப்பினிடையே ஏக தாளமாய்...

அவள் முகம் சிவந்துதான் போனான்.

இப்படியும் அப்படியுமாய் ஒரு வழியாய் அவன் அவன்
மனையியாகி இருப்பதி நாட்கள் ஓடிவிட்டது.

இன்னும் ஒரு வார்த்தை அவன் அவளைப் பற்றி கேட்கவில்லை.
அதுற்றி தெரிந்து கொள்ளவும் ஆர்வம் காட்டவில்லை. மாபியார் கல்யாணி
அம்மாளிடம் இருந்து நாத்னார், கொழுந்தன், தாரத்து மாமா, ஒன்று விட்ட

□ அக்ஷா கோவிந்த்

அத்தை, என வீட்டு வேலைக்காரி கனகம் வரை அவளிடம் நன்கு பேசினர். அவள் குடும்பம் சொந்த ஊர் பற்றிய விபரங்கள் என எல்லாம் தெரிந்து கொண்டனர்.

ஆனால் இடித்ததபுனியாய் இருந்தது உதயசந்திரன் மட்டும்தான்!

அவள், அவள் குடும்பம் பற்றித்தான் கேட்க வேண்டாம்.. அடலீஸ்ட் அவளது விருப்பு வெறுப்புகள்... மகம்... அதுகூட வேண்டாம்.... வேறு எதாவது விஷயங்கள்... என அவள் கூட பேசுவாது செய்யலாமே...?

இதுவரை அவன் அவளிடம் பேசிய வார்த்தைகளை எண்ணி விடலாம்.

அவன் சிரிக்கும் போது அழகாய் தெரிகிறான் என அவள் கண்டுபிடித்ததும் அவன் அப்படிச் சிரிப்பது கூட அபூர்வமாயிற்று.

அதையும் கவனித்தவன் அடக்கமுடியாமல் சொல்லத்தான் செய்தான். நீங்கள் சிரிக்கும் போது.. அந்த முத்துப்பல் வரிசை... பார்க்கவே அழகாய் இருக்கிறது என்றான்.

அதற்கும் அவன் சிரிக்காமல், அப்படியா? என்று தான் சொன்னான்.

அவளும் விடாமல், எனக்காகவாது கொஞ்சம் அடிக்கடி சிரிங்களேன். நீங்களும் அப்படிச் சிரிக்கும் போது ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறீர்கள்... என்றான்.

பதிலுக்கு, ஒஹோ! அப்படியானால் சிரிக்காத போது அசிங்கமாக இருக்கிறேனாக்கும்...! என்றான்குட்டலாய் அடிப்பது போல் கையை ஒங்கிக் கொண்டு.

ஐயோ சாமி....! நீங்கள் சிரிக்கவே வேண்டாம்.... என கும்பிடுபோடாத குறையாய் அவள் ஓடித்தான் போனாள்.

அவளுக்கு திடும்மென அந்த சந்தேகமும் உதித்தது. ஒருவேளை உதயசந்திரனுக்கு யாரையும் காதலித்து... காதல் தோல் ஏற்பட்டு அதனால் பெண்களைப் பிடிக்காத குணமாய் இப்படி வெறுப்பாய் அலைகிறானோ? என நினைத்தாள்.

அதை தயங்கியபடியே நாத்தனார் மாலதியிடம் கேட்டபோது கூட்டிப் பெண்ணான மாலதி குலங்காத குறையாய் சிரிசரியென சிரித்தாள்.

ஐயோ அண்ணி! இந்த சிடுமுஞ்சியைப் போய் யாரவது காதலிப்பார்களா? என்றான்.

பின்.... என்னதான் மாலதி..? பெண்கள் என்றாலே ஒருவித வெறுப்பாகவே உன் அண்ணன் இருப்பது போல தெரிகிறதே...? என்றான். மாலதி மறுபடியும் சிரித்தவள், அது ஒன்றும் காதல் கீதலினால் வந்த வெறுப்பு இல்லை அண்ணி! எதையும் சட்டை செய்யாத அண்ணனுடைய அந்த சுபாவம்... அதுதான் காரணம்..! என்றான்.

அந்த சுபாவமா..? என்ன சொல்கிறாய் மாலதி? என்றான் காஞ்சனைகண்களை அகல விரித்து.

புரியவில்லை...? அண்ணன் ஒரு காட்டான்...! என்றான் மாலதி பெரும் சிரிப்புடன்.

4

உதயசந்திரனிடம் ஏதோ கோபம், ஏதோ ஒரு அசட்டுப் பிடிவாதம், எப்படியோ ஓட்டிக் கொண்ட சில பழக்கங்கள், அதை எப்போதும் விடாப்பிடியாய் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் விசித்திர மனது, அதை அவள் மாற்ற முயற்சிப்பதால் அவனுக்கு அவள் மீது வரும் ஆத்திரம், வெறுப்பு கோபம்...

என கொஞ்ச நாட்களிலே காஞ்சனை அவனைப் பற்றி முழுவதுமாய் புரிந்து கொண்டாள். ஆனால் அவன்தான் அவளை கொஞ்சமும் புரிந்த மாதிரியோ புரிந்து கொள்ள முயற்சி எடுக்கிற மாதிரியோ காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இது அவனது சுபாவமா அல்லது தனக்காக அவன் போடும் நடப்பா? என்ற சந்தேகமும் அடிக்கடி அவளுள் எழுந்தது.

ஏனெனில் இரவில் தனிமையில் அவனுடன் இருக்கும் சமயங்களில், னம் விட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசுவோமா? என்பாள்.

பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? என் பான் அவன் வெடுக்கென.

ஏதோ இருப்பதால் தானே பேசவேண்டும். என்கிறேன்... என்பாள் அவள்கெஞ்சம் பிரயாசையுடன்.

முகம் வெட்டுவான் அவன்

அப்படி எதுவும் இருப்பதாய் எனக்குத் தெரியவில்லை... என்றதும் இவள் விடாமல், இருக்கிறது. சொல்லட்டுமா? என்பாள்.

ம்ம்... சொல்லு...

மனம் விட்டுப் பேசினால்... ஒரு வித நெருக்கம் வரும்...அது கணவன் மனைவிக்கு நல்லது...என புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறேன்...

ஓ... அப்படியா? பெரிய ஹாஸ்யம் போல் புருவம் உயர்த்தி சிரித்தாள். இது கூட புத்தகம் மூலமாகத்தான் தெரிந்து கொண்டாயா? உன் சொந்த மூளைக்குப் பதில் அங்கு இருப்பது என்ன களிமண்தானா?

அவளது அதித கண்டலைக் கண்டு அவள் கோபப்படவில்லை.

களிமண்தான்! நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். அப்படியாவது பேச வாருங்கள். நாம் பேசுவோம்....

அவள் பிடிவாதம் கொடுக்கும் எரிச்சலில் எழுந்து அதே வேகத்தில் பக்கத்தில் வந்து உட்காருவாள்.

ம்ம்.... பேச வந்து விட்டேன் சொல்லு....! என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் கைகள் அலைந்து புது சிகரெட் பாக்கெட் ஒன்றை உரிக்க ஆரம்பிக்கும்.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து குடிக்கலாமே....

புகைக்காமல் என்னால் இருக்க முடியாது நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு...!

குரலில் லேசான விரட்டல் ஒன்று தென்பட்டு அவளை சிறிது அச்சப்படவைக்கும். இருந்தும் நம்பிக்கையோடு சொல்வாள்.

எனக்கும் மனது என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அதில் ஆசை பாசங்கள், விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டு. அதை நீங்கள் கொஞ்சம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். புரிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டும்... உங்களை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. நீங்கள் மட்டும் நான் எதிர்பார்ப்பது போல் சில விஷயங்களில் என் உணர்வுகளை புரிந்து நடந்து கொண்டால் உங்களை... இன்னும் ரொம்ப மிக மிக அதிகமாக பிடித்து விடும். அப்போது இந்த உலகத்திலேயே அதிக மகிழ்ச்சிக்குரியவளாய் நான் ஆகிவிடுவேன்... நான்

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அப்படி ஆகி விட்டால் அந்த சந்தோஷம் உங்களிடமும் பிரதிபலிக்கும். ஆனந்தமான வாழ்க்கை ஒன்று அமைந்து விடும்...! ரொம்பவும் கவனமாக வார்த்தைகளை தேர்ந்தெடுத்து மணிகள் போல் கோர்த்து அவள் பேசினாள். அவள் முடிப்பதற்குள் அடக்க முடியாமல் சிரித்து விட்டான்.

என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?

டி.வி. நாடகத்தில் கதாநாயகி பேசும் வசனம்... அச்சப் பிசகாமல் பேசுகிறாய். நான் வேண்டுமானால் கை தட்டட்டுமா..? அல்லது உதடு குவித்து விசில் அடிக்கட்டுமா? என்றான் ஏகதாளமாய்.

நான் சொல்வதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவே போவதில்லையா?

அவன் மீண்டும் சிரித்து கைகளை விட்டேந்தியாய் வீசிக் காட்டினான்.

நன்கு... தெளிவாய் புரிந்து கொண்டேன். கண்ட கண்ட சினிமாக்கள், டி.வி டிராமாக்கள் பார்த்து நீ ரொம்பவும் கெட்டிருக்கிறாய். அதில் வரும் கதாநாயக மாப்பிள்ளைகள் புருஷன்மார்கள் போல் என்னை எதிர்பார்க்கிறாய்... ஏமாறுகிறாய்.. அவ்வளவு தான்....?

அவளுக்கு அவன் சொன்னதைக் கேட்டு மிகுந்த ஆத்திரமே மூண்டது.

அந்த அளவுக்கு நான் ஒன்றும் முட்டாள் இல்லை....

முட்டாள்களுக்கு தாங்கள் முட்டாள்கள் என ஒருபோதும் தெரியப்போவதில்லை... என்றான் அதற்கும் ஏனாமாக.

இவனிடம் என்ன பேசுவது? எதை புரியவைப்பது?

அவள் சலித்துப் போனாள்.

எல்லாப் பெண்களுக்கும் இப்படித்தானோ...? இதைத்தான் தலைவிதி என்று சொல்கிறார்களோ... என்பது போல் நினைப்புகளை ஒதுக்கி நடமாடினாள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் எவ்வித பிரச்சினையுமில்லாமல் நகன்றது.

மூன்றாம் நாள் திரும்பவும் பிரச்சினை எழுந்தது. தனது குரங்குத்தனத்தை காட்டினான் உதயசந்திரன்.

அன்று அளவுக்கதமாக சிகரெட் பாக்கெட்டுகளை காலி செய்து புகை விட்டுக் கொண்டிருந்தவன் இரவானதும் கொண்டு வந்திருந்த கைப்பையில் இருந்து அதை வெளியேடுத்து வைத்தான்.

விஸ்கி பாட்டில் அது.

கடவுளே! இந்தப் பழக்கம் வேறு உண்டா?

அவள் திகைக்க, எப்பவாது குடிப்பேன். அதிலொன்றும் தப்பில்லை... என்றான்.

தப்பில்லையா?

அவள் திடுக்கிட்டு கேட்க பெரிதாய் அவனது கடகடசிரிப்பை சிரித்தான்.

இன்னும் எந்த நூற்றாண்டில் இருக்கிறாய் மது அருந்துவது வழக்கமாய் போயிற்று... நம் நாடு அவ்வளவு முன்னேறியாயிற்று. அது புரியாமல் இன்னும் ஏதோ பெரிய கெட்ட பழக்கத்தை கொண்டிருப்பது போல் முறைத்து முறைத்து பார்க்கிறாய்...? போ...போ...! டோண்ட் டிஸ்டர்ப்...!

அவன் கைகளை அசைத்து அவளை அந்த நுமை விட்டு வெளியேறும்படி சொல்லிவிட்டு குடிப்பதில் கவனம் செலுத்தினான்.

அவன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். அதை சட்டென திரும்பிப் பார்த்தவன் கைகளைச் சுண்டி நிறுத்தினான். ஹலோ... ஏதோ நான் குடிப்பதைப் பார்த்ததும்... குடித்து விட்டு வாந்தியெடுப்பேன்... கண்டபடி வாய் கிழிய பேசி ரகளை செய்வேன் என்றெல்லாம் நினைத்து பயப்படாதே! இது நிறை குடம் என்ன குடித்தாலும் தளும்பாது. என்னுடைய டிஸன்சி அப்படியே இருக்கும். புரிந்து கொள்!

தலையை தொங்கப்போட்டபடி வெளியே வந்தான் காஞ்சனை.

உதயசந்திரன் தனது சுபாவத்தையோ போக்கையே கொஞ்சமும் மாற்றிக்கொள்வதாக தெரியவில்லை.

தினம் தினம் நாட்கள் நகர்வது காஞ்சனைக்கு ரணமாய்த்தான் வலித்தது. உதயசந்திரன் தன்னை ஒரு டி.வி, ப்ரிட்ஜ், சோபா செட் போல போகப் பொருளாய் தேவைப்படும்போது உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும் வாஸ்துவாய் நினைக்கிறானோ என்ற சந்தேகம் தான் ஓடியது.

அவனது நடவடிக்கையும் கிட்டத்தட்ட அவனது நினைப்பு போலவே அமைந்தது. அவன் அவனிடம் பேசுவதே ரொம்பக் குறைச்சல்தான்.

ஏய் அதை எடுத்துவா...! இதைக்கொண்டு வா...! என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்...? சீக்கிரம்...! சீக்கிரம்...! என பணியாளை போல் அழைத்து ஒரே உருட்டல்தான் விரட்டல்தான்! அன்பாய் என்ன இயல்பான ஒரு பேச்சே அவனிடமிருந்து வராதது காஞ்சனைக்கு பெரும் ஏமாற்றத்தையே கொடுத்தது.

இரவில் படுக்கையில் அவளை ஒரு போகப் பொருளாய்த் தான் பார்த்தான். அவள் எந்த மனநிலையில் இருந்தாலும் அவனது வலுவான கரங்கள் அவளை முர்க்கமாய் இழுக்கும். தன் இச்சை தீரும் வரை அவளுக்கு இரும்புப் பிடிதான். மிஸ்டர் காட்டான்? என தங்கை மாலதி அவனுக்கு பெயர் வைத்திருப்பது எவ்வளவு பொருத்தம்... என பொருமியபடியே நினைப்பான்.

இதை மட்டும் புருஷன் என்கிற உரிமையில் செய்யத் தெரிந்தவனுக்கு ஏன் மற்ற விஷயங்கள் புரிய மறுக்கிறது? அவளும் ஒரு ஜீவந்தானே? அவளிடமும் பேசி அவளுக்கும் ஒரு மனது... அதிபுல் ஆசைகள் எதிர்பார்ப்புகள் என்றெல்லாம் உண்டு என்று அவனால் தெரிந்து கொள்ள முடியாதா?

அவனது விருப்புகள் மட்டும் போதும். முக்கியம் என்று நினைக்கிறானே!

அவன் மிகுப்பப்பட்டால் நடு இரவு ஒரு மணிக்கு லைட்டை போட்டு இலக்கிய புத்தகம் ஏதோ ஒன்றை விழுந்து விழுந்து படிப்பான். அவன் ஆசைப்பட்டால் உடனே சினிமா! அவள் நானும் வருகிறேனே? என பிரயாசையாய் கேட்டால் நீ எதற்கு, பேசாமல் தங்கைகள் போகும் போது கூடப் போ! என விரட்டி விடுவான்.

சொல்லப்போனால் அவளை வெளியே ஷாப்பிங் அது இது வென அழைத்துச் செல்வதே இல்லை. அதை அவன் விரும்புவதும் இல்லை! அதுதான் உண்மை! கவலை பொங்க தலையை பிடித்துக் கொண்டாள் காஞ்சனை.

5

அடுத்து வந்த இரண்டு வாரங்களில் காஞ்சனை உதயசந்திரனை முழுமையாய் புரிந்து கொண்டாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மாலதி சொன்ன, காட்டான் என்ற வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தமும் அவளுக்குப் புரிந்தது.

உதயசந்திரன் தனது நினைப்பு தனது தேவைகளிலே குறியாய் இருந்தான். அவனுக்கு காலையில் காபி, டிபன், உபசரிப்பு, மதியத்திற்கு ரெடியாய் கேரியர், மாலை நொறுக்குத்தீனி, இரவு சாப்பிட்டு விட்டு இலக்கிய புத்தகங்களை மேய்வான். அது போரடித்தால் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவளை எழுப்பி தன்னோடு அணைப்பான். தனது முரட்டுத்தனத்தைக் காண்பிப்பான்.

அதாவது அவன் எண்ணம் அவன் விருப்பம் தான் முக்கியம். வா, போ, எடுத்து வை, மம்... சீக்கிரம்... போன்ற அவனது ஒற்றை வார்த்தைகள் கூட சில சமயங்களில் குடாகி தடிமனாக மாற்றி நிற்கிறாய்? உனக்கு அறிவே கிடையாதா? சரியான முட்டாள் நீ! உன்னைப் போய் என் தலையில் பெரிய அழகி என கட்டிவைத்து விட்டார்களே...! என அனலாய் வெடிக்கும்.

அந்த எரிச்சலில் கூட அவளது அழகை அப்படி மட்டும் தட்டி மகிழ்கிறானோ என்று எண்ணத் தோன்றும்.

பொதுவாக அழகு விஷயத்தில் கல்லூரி காலத்தில் இருந்தே அவளுக்கு தெளிவான ஒரு மனநிலை உண்டு. சகதோழிகள் அவள் அழகு பற்றி புகழும் போது, அழகு என்பதை உண்மையில் மனதை பொறுத்தது. அதுதான் நிலையானது. நீங்கள் நினைக்கிற இந்த சரும அழகெல்லாம் வயது ஏறஏற... அழிந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும்..! என்றெல்லாம் லெக்சர் கொடுத்து அவர்களை அடக்குவாள்.

ஆனால் இப்போது அந்த தன்னுடைய அழகே உதயசந்திரனுக்கு. ஏதோ தன்னையெனக்கி முந்தானையில், முடிந்து கொள்ள வந்த சாகஸக்காரி... என்ற உறுத்தலான உணர்வை ஏற்படுத்துவதுகளை: எரிச்சலானாள்.

பேசாமல் கல்யாணமே செய்யாமல் இருந்திருக்கலாமோ? என்ற நினைபும் ஓடியது.

அவன் மேல் உள்ள கோபதாபங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து மன்னித்து சில சமயம் ஆவலாய் அவனிடம் பேசப்போவாள்.

ஆனால் அவன்...? அவன் அப்படி பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே கடந்து சென்று விடுவான். அவன் திடுக்கிட்டு கேட்டால், ஒன்றுக்கத்த விஷயங்களை பெரிய கதை போ; அளக்க வந்து விட்டாய் போ... போ...! என விரட்டுவான்.

என்ன இது வாழ்க்கை என காஞ்சனையின் உள்ளம் சலிப்படையிலாயிற்று.

அன்று அப்படித்தான் சுவரோரம் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தவன் மாயியார் விசாரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

காஞ்சனை அதுவரை முகத்தை குனிய வைத்திருந்தவன் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தான். பின் உண்மையை சொல்லமனமில்லாமல் இதுவரை இப்படி அப்பா அம்மாவை பிரிந்து இருந்ததில்லை. ஒரே ஒரு தடவை பத்து நாட்கள் டீர் சென்று தவித்துப் போயிருக்கிறேன்.. என்றாள் பேச்சை மாற்றும் விதமாக. அவள் கூறிய விதமும் கண்களில் நீர் திரையிட்ட அவள் முகக் கோலமும் கல்யாணி அம்மாளை என்னவோ செய்தது. பாசக்கார பெண்தான்... என் உள்ளூர நெகிழ்ந்தவன், எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஏற்படுவதுதான் உனக்கும் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதனால் வருத்தப்படாமல் மனதை திருப்பி வேறு விஷயங்களில் செலுத்து. எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும். இன்று மாலதி வந்ததும் எல்லோரும் கோயிலுக்குப் போகலாம். ஊரின் பெரிய சிவன் கோவில். நீ பார்த்திருக்க மாட்டாய்...! என்றதும் சம்மதிப்பது போல் தலையை ஆட்டத்தான் செய்தாள் காஞ்சனை.

அன்று மாலை சொன்னாற்போல் எல்லோரும் கிளம்பினார்கள். உதயசந்திரன் கூட வீட்டில்தான் இருந்தான். இவள் போய் அழைத்ததும், கோவிலுக்கா...? நானா? என்றான்.

அவளுக்குப் புரிந்தது. இலக்கியம் படித்தவன், பகுத்தறிவாதி. தலையில் கொம்பு முளைக்காத குறைதான்! என அவன் தங்கை மாலதி கிண்டலடித்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அவள் விழிகள் விரிய திகைத்து நிற்பதைப் பார்த்ததும், என்ன... முதல் முறையாய் கூப்பிடுகிறோம்... வர மறுக்கிறானே... என்று நினைக்கிறாயா...? என்றபடி எழுந்து அவன் பக்கம் வந்தவன் அழுந்த அவளது தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டு, நோ... செண்டி. மேண்ட்ஸ்... காஞ்சனை. வேண்டுமானால் எனக்கும் சோத்து கும்பிட்டு வா. இரவுப் பொழுது இனிமையாக கசமாக கழிய வேண்டும்... என்று... கண்ணடித்தபடி சொல்லிய போது முகம் சிவக்கத்தான் செய்தாள் அவள்.

அதற்குப் பின் பரபரவென அவளை அவசரப்படுத்தி மாலதி கூப்பிடிச் சென்று விட்டாள். வீட்டிலிருந்து கோவில் பக்கமாக இரண்டு தெருக்கள் தாண்டும் தூரமாய் இருந்தது.

கல்யாணி அம்மாள் பின்னால் நடந்துவர மாலதி காஞ்சனையின் கைகளை பிடித்துக்கொண்டு இழுக்காத குறையாய் முன் நடந்தி சென்று கொண்டிருந்தாள்.

மாலதியிடம் மடைதிறந்தாற்போல் ஒரே சளசள பேச்சுதான். அவள் கல்லூரிக் கதைகள் தோழிமார்களின் அடாவடிப் பேச்சுகள் என ஒன்றுவிடாமல் சொல்லி அறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

காஞ்சனைக்கோ, தன் வீட்டு அக்ரஹாரத் தெருவில் இருந்து தினமும் அந் காலை குளித்து முடித்து தந்தையுடன் சென்று பக்கதினிருக்கும் பசுபதி நாதரை தரிசித்து கோவிலுக்கு சென்று வந்த அனுபவமே ரூபகத்திற்கு வந்தது.

அப்படி கிளம்பும் போது தந்தை வாயில் விரல் வைத்தபடி, கோவிலுக்குச் செல்கிறோம். வீண் கதைகள் பேசக்கூடாது. மனதை ஒருநிலைப் படுத்திச் செல்ல வேண்டும். இறைவனிடம் மனமுருக வேண்டுமேண்டும்... எனச் சொல்லி கூட்டிச் செல்வாள்.

சிறுவயது முதல் ஏற்பட்ட பழக்க மானதால் கோவிலுக்கு செல்வதென்றால் கண்களை மூடாத குறையாய் யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் விறுவிறுவென நடப்பாள். மனமுருக வேண்டுவாள். வந்துவிடுவாள்.

இப்போது அதற்கு நேர்மாறாய் கோவில் பிரகாரத்தில் நுழைந்த பிறகும் மாலதி பேச்சை நிறுத்தாதது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. அன்று விசேஷ நாள் என்பதால் கோவிலில் ஒரே கூட்ட நெரிசல். வரிசையில் நின்று தரிசித்தார்கள்.

வெளிவந்ததும் கோவில் கடை விதியை நோக்கி இழுத்தாள் மாலதி.

மாலதி ஒரு ஜடை தலைமாட்டிப் பைத்தியம். விதவிதமாய் தலைமாட்டிகள், ஜடைப் பின்னல்கள் வாங்குவதில் அவளுக்கு அலாதிப் பிரியம் ஒவ்வொரு நாளும் அவளது நீள கூந்தலை வாரி வாரி அரை மணி நேரம் பின்னுப்போதே அவள் ஆர்வத்தை காஞ்சனை உணர்ந்திருந்தாள்.

அதே போல் கடைக்காரரை விரட்டி குடைந்து விதவிதமான கலர் தலைமாட்டிகளை பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கல்யாணி அம்மாள், நீயும் ஏதாவது வாங்கிக்கொள் காஞ்சனை... என்றபோது, இல்லை அத்தை... என வேகமாய் தலையசைக்கத்தான் செய்தாள்.

ஆனாலும் மாலதியும் கல்யாணியும்தொடர்ந்து வற்புறுத்தவே ஏதாவது வாங்கிக் கொள்ள நினைத்து கடையில் பார்வையை ஓட்டினாள். அவள் மனதில் திடும்மென அந்த ஆசைதான் ஓடியது.

உதயசந்திரனுக்கு ஏதாவது வாங்கி சர்ப்பரைஸாக பரிசளித்தால் எப்படி இருக்கும்? என யோசித்து அப்படியே செய்ய நினைத்தாள். பெண்களுக்கான பேன்ஸி ஸ்டோரில் அவனுக்காக எதை வாங்க முடியும்? என அவள் திகைத்த போது அவள் கண்களில் அந்த பொம்மைகள் தென்பட்டது.

மைவிழிகளை விரித்துப் பார்த்த போது.. கையில் துப்பாக்கியுடன் விரைப்பான போர்வீரன் பொம்மை ஒன்று தென்பட... உற்சாகமாய் அதைஎடுத்தாள்.

தொப்பி வைத்தபடி கம்பீரமாய் இருந்தாலும் ஒரு வித அசாத்திய விறைப்புடன் நின்ற அந்த போர்வீரன் அவளுக்கு உதயசந்திரனை ரூபகப்படுத்துவதாய் உணர்த்த ரொம்பவும் சந்தோஷமானான். கடைக்காரர், அது... மிலிட்டரி பொம்மைமா... ஐம்பது ரூபாய்... என்றபோது... மாலதி திரும்பி, என்ன அண்ணி,,, பொம்மையைப் போய் வாங்கியிருக்கிறீர்கள்? என்றாள்.

எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. வாங்கிக்கொள்ளட்டுமா...? என்று பிரயாசையாய் கேட்ட போது மாலதி துடுக்காய், அண்ணி, கடையில் சிறு சட்டி பாணை எல்லாம் கூட வைத்திருக்கிறார்கள். வீட்டில் போய் சோறு பொங்கி விளையாடும் விளையாட்டு விளையாடலாம்... வாங்குவோமோ? என்ற கிண்டலடித்தபோது கூட சிரிக்கவே செய்தாள்.

ஒரு வழியாய் ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின் வீடு திரும்பியபோது உதயசந்திரன் வீட்டில் இல்லை. சாவியை பக்கத்து வீட்டில் கொடுத்து விட்டு எங்கோ சென்றிருந்தான்.

அவள் விழிப்பதைப் பார்த்து எங்கோ... சொல்லவில்லை, கல்லூரிப் பேராசிரியரான லாசர் சாரை பார்க்கத்தான் அண்ணா சென்றிருப்பார். இருவரும் பாலய நண்பர்கள். உலக நடப்புகளை தினமும் ஒரு அலசு அலசு விட்டால் இருவருக்கும் தூக்கம் வராது... என விளக்கினாள்.

மாலதி சொன்ன மாதிரியே உதயசந்திரன் திரும்ப வீடு வரும்போது மணிபத்து. அவனுக்காக சாப்பிடாமல் ரூமின் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தவன் பைக் சப்தம் கேட்டு வெளிவந்தான்.

பைக்கை ஸ்டாண்ட் செய்து சாவியை தூக்கிப் பிடித்து விளையாடியபடியே உள்ளே நுழைந்தான். அவளைப் பார்க்கதும், ஹாய்...

கவிட்டி. கோவிலுக்குப் போனாயா? தரிசனம் செய்தாயா? சாமியை கும்பிட்டாயா? என்றான்.

அவள்வெறும் மம்... என்ற அழுத்தத்துடன் அவன் பக்கம் வந்து கையில் வைத்திருந்த கணத்த புத்தகங்களை வாங்கினான்.

புத்தகங்களை வாங்கினான் மட்டும் போதாது. அட்டையைப் பார். படித்துப் பார்... என்றான்.

அவன் பார்வையை ஓட்டினான்.

சர்ரியலிஸம்... என்ற புத்தக தலைப்பில் எழுதியர் சால்வேடார் டாலஸ்... என பிரகரிக்கப்பட்டிருந்து அட்டைப் படமாக நிலையான கடிசாரம் ஒன்று உருகி வழிவது போன்ற விசித்திரமான படமும் இருந்தது.

அவன் திகைப்பதைப் பார்த்து உதயசந்திரன் விளக்கினான். இதுதான் சர்ரியலிசம் என்பது. எதையும்அதன் நிலையற்ற தன்மையில் பார்க்கும் முறை. அருமையான புத்தகம். லாசர் சாரிடம் இருந்து வாங்கி வந்திருக்கிறேன். படிக்கிறாயா? என்றான்.

அவன் முகத்தில் தெரிந்த ஆர்வத்தை பார்த்து, நேரம் கிடைக்கும் போது படிக்கிறேன்... என்று சொல்லிவிட்டு? டிபன் ரெடியாக இருக்கிறது. எடுத்து வைக்கிறேன்... என்றபடி அகலப் போனான்.

டக்கென் அவன் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தவன், லேசான தொந்தியை தட்டிக் காட்டினான். ஆல்ரெடி புல்... ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டேன். நீ சாப்பிடு... என்றபடி கன்னங்களை தட்டி விட்டு உள்ளே உடை மாற்ற சென்று விட்டான்.

அவனுக்காக ஒரு மணி நேரம் அரக்கப் பரக்க சப்பாத்தியையும் கவையான பட்டாணி குருமாவையும் ஆசையாய் செய்து வைத்தவனுக்குமனதில் ஏற்படும் சலிப்பான ஏமாற்றத்தை ஜீரணிக்க கஷ்டமாகவே இருந்தது. நேரமாகி விட்டதால் மாலதி, கல்யாணி அம்மாள் எல்லோரும் அவரவர் ரூமிற்குச் சென்று கதவை சாத்திக் கொண்டாயிற்று.

பசி வயிற்றைக் கிள்ளினாலும் தான் முதன் முதலாய் ஆசையாய் சமைத்த உணவை அவன் சாப்பிடாதது எரிச்சலையே கிளப்பியது. அந்த எரிச்சல் கோபமாக பாத்திரங்களில் அப்படியே தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு சாப்பிடப் பிடிக்காமல் அகன்றான்.

ரூமிற்குள் நுழைந்தபோது அதற்குள் கைலி பனியனுக்கு மாறியிருந்தவன் உட்கார்ந்து சிடி பிளேயரை குடைந்து கொண்டிருந்தான்.

இனி ஒரு மணி நேரத்திற்கு அவனுக்கு பாட்டுக் கேட்க வேண்டும். டம்டம் என ஸ்பீக்கர்களை அலறவிட்டு கேட்பதில் அவனுக்கு அலாதி சுகம்.

பின்னால் கட்டிலில் வந்து உட்கார்ந்தவனை அவன் கவனித்த மாதிரியும் தெரியவில்லை. அவனிடம் இரண்டொரு வார்த்தைகளை பேசுவது மாதிரியும் தெரியவில்லை.

அவன் அப்படி சாப்பிடாததைக் கூட அவன் உணரப்போவதில்லை என்று தோணிற்று. அப்படியே அவனை உறுத்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஐந்து நிமிடத்தி பிளேயரை ஓடவிட்டபடி யதேச்சையாய் திரும்பியவன் கட்டில் சலனமில்லாமல் அவன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, ஹாய் பியூட்டி, வந்து விட்டாயா? என்றபடி பக்கம் வந்து உட்கார்ந்தான்.

அவனுக்கு இயல்பாக அவனிடம்பேசிப் பார்க்கும்எண்ணத்தில், கோவில் கடைவீதியில் உங்களுக்க ஒரு பரிசுப் பொருள் வாங்கினேன்... என்றான் கண்கள் நாண.

பரிசுப் பொருளா...? எனக்கா...? கொடு...! கொடு...! என அவன் பரபரத்த போது சட்டென கைமறைவிவிருந்த அந்த சிறிய மிவிட்டரி பொம்மையை வெளிப்படுத்திக் காட்டினான்.

என்ன... இது... பொம்மை? என்று வாங்கிப் பார்த்தவன்...? அபாடா... மிவிட்டரி சோல்ஜர்... இதுவா... நீ சொன்ன பரிசு? என கேலி பொங்க பார்த்தவன் மறுகணமே, ஒரு வகையில் இது கூட எனக்குப் பிடித்ததுதான். ஏன் தெரியுமா? என கேள்வியாய் நிறுத்தினான்.

பின் அவனே பதிலாய், மிவிட்டரியில் சேர ரொம்பவும் முயற்சித்தேன். சில வயத முதலே அப்படி ஒரு ஆசை எனக்கு. ஆனால் கடைசி வரை தேர்வுகளில் செவக்ட் ஆகாததால் சேர முடியாமல் போயிற்று... என முடித்தான்.

அப்படியானால் இது உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா? என்றான் பிரயாசையாய்.

பிடித்திருக்கிறது. பதிலுக்கு நானும் ஒரு பரிசு தரப் போகிறேன்... என்றான் பூடகமாய்.

என்ன பரிசு...? என ஆவலாக அவள் முகம் பக்கத்தில் வேகமாய் வந்தவன், வேறென்ன? அந்த இரண்டு எழுத்துப் பரிசுதான்! என்றபடி அவள் இதழ்களில் அழுத்தமான முத்திரை ஒன்று பதித்தாள்.

எதிர்பார்க்காததால் சிவந்து விலகப் போனவளை வாரிக்கொண்டவன் கைகளால் இறுக்கமான சிறைப்பிடிப்பும் பிடிக்க ஆரம்பித்தான்.

அதனாலே இனிமையாக உணரப்படவேண்டிய நெருக்கம் அந்த அவனது முரட்டுப்பிடியால் அவஸ்தையாய் இருந்தது. ஐயோ... விடுங்கள்..! என அவள் கூவியபோது, விடுவதாவது? இனிதான் ஆரம்பம்... என்றபடி வேகத்தையும் பலத்தையும் பிரயோகிக்க... திணறித்தான் போனான் அவன்.

தங்கை மாலதி சொன்ன அண்ணன் சரியான காட்டான்.... என்ற வாசகம் காஞ்சனை மனதில் தோன்றி முதல் முறையாய் உறுத்த ஆரம்பித்தது.

6

மறுவாரம் இன்னொரு நாத்தனாரான உதய வந்து குதித்தபோது காஞ்சனைக்கு வேறுவிதமான அனுபவமே ஏற்பட்டது.

உதயாவை கல்யாணத்தில் பார்த்தது... மறுநாளே அவள் புதுஸாய் சேர்ந்திருக்கும் வேலையில் ட்ரெய்னிங்கிற்காக செல்ல வேண்டும் என்ற கண்டிப்பான உத்தரவினால் உடனே பெங்களூர் சென்று விட்டாள். இன்றுதான் திரும்பி வந்திருக்கிறாள்.

உதயா மாலதிக்கு, மூத்தவள். அவளுக்கு கல்யாணம் செய்துவிட்டுத்தான் தனக்கு என உதயசந்திரன் உறுதியாய் இருந்தானாம். ஆனால் வருகிற மாப்பிள்ளை வரங்களை எல்லாம் பிடிக்கவில்லை... பிடிக்கவில்லை... என்று கூறியே... முப்பதைத் தாண்டி விட்டாள் உதயா.

முப்பத்தி மூன்று வந்ததும் இனி கல்யாணம் எனக்கு வேண்டாம். இப்படியே இருந்து விட்டுப் போகிறேன்... என உறுதியாய் அறிவித்த பிறகுதான் வேறுவழியில்லாது உதயசந்திரனுக்கு திருமண ஏற்பாடுகளை தொடங்கினார்களாம்.

உதயா தங்கை மாலதிக்கு நேர் எதிராய் சிடுசிடு சுபாவம் என வந்த முதல் நாளே தெரிந்து விட்டது. காஞ்சனை முகமலர்ச்சியுடன் வழியப் போய் பேச்சு கொடுத்தும் அளவாகவே பேசினாள்.

காஞ்சனை அவளது அலுவலகம் வேலை பற்றியெல்லாம் வெகு அக்கரையாய் கேட்டும் பதிலுக்கு அவள் காஞ்சனை பற்றி எதுவும் கேட்காதது ஏமாற்றமாகவே இருந்தது. சிரிக்கக் கூட யோசித்தவளாய் அரைப் புன்னகையையே சிந்தினாள்.

மாலதி மதியம் வந்தவள் சுட்டித்தனமாக, உதயாக்கா... பார்த்தாயா? நம் அண்ணி எவ்வளவு அழகு? அப்படியே... ஏதோ சினிமா ஸ்டார் போல் அல்லவா ஜோலிக்கிறார்கள்? என்றாள் முகம் சிவந்த காஞ்சனையை பார்த்து கண்ணடித்தவாறு.

பதிலுக்கு உதயாவோ, அழகுதான்! ஆனால் என்னை விடவா? என்றாள்.

மாலதி அதற்கு முகம் வெட்டினாள். நீயும் அழகு... அழகாய்த்தான் இருந்தாய். ஆனால் உன் வயதுதான் எவ்வளவு! தே... என்ன இந்த ஜீன் பிறந்தால்... உனக்கு முப்பத்திநாலுதானே? எனவும் உதயாவின் முகம் அப்படியே கறுத்து கூம்பிப் போய் விட்டது.

கூடவே கோபமாய் மாலதியை முறைத்தவள், அடுத்த மூன்றாம் நபர் முன் இப்படி என் வயதைச் சொல்லி குத்தி பேசாதே என எத்தனை முறை உன்னிடம் சொல்லியிருக்கிறேன்... உன் மூளை மட்டும் ஏன் இப்படி அடிக்கடி பிசு பிசு விடுகிறதோ தெரியவில்லை...! என்றாள் எரிச்சலுடன்.

ஐயோ... அக்கா...! காஞ்சனை ஒன்றும் மூன்றாம் நபரில்லை. நம் மன்னி! அண்ணனின் அன்பு மனைவி..! என்றபடி காஞ்சனையின் பக்கம் வந்து கழுத்தைக் சுட்டியபடி உதயாவின் கோபம் புரியாமல் கொஞ்சத்தான் செய்தாள்.

உதயாவா கொண்டிருந்த எரிச்சல் தீராமல், ஆமாம்... அன்பு மனைவிதான்...! இந்த அழகை வைத்து அண்ணனை மயக்கினால் சரிதான்! எனவும் வீணாக அவளது கோபத்திற்கு தானும் ஆளாகுவது கண்டு காஞ்சனை திடுக்கிட்டாள்.

ஐயோ...! மாலதி விளையாட்டுக்காக சொல்கிறாள்... நிஜமாகவே நீ... நீ... நீங்கள் அழகுதான்...! என்றாள் திக்கித்திணறி.

காஞ்சனை அப்படி முடிப்பதற்குள் கடகடவென மாலதி சிரித்தாள். இருவரும் காரணம் புரியாமல் விழிக்க மாலதியோ, பார், அண்ணி கூட உன் வயதைக்காட்டி நீங்கள் என அழைக்க ஆரம்பித்தாயிற்று இனி சூப்பர்... சூப்பர்தான்...! உதயம்மா...! உதயா... மேடம்...! என்றெல்லாம் அழைத்தால் கேட்கவே ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கிறதே! என மேலும் கிண்டலடிக்க காஞ்சனை பயந்தே போனாள்.

உதயாவோ எரிமலையாகி இருவரையும் மாறி மாறி முறைத்தவள். காஞ்சனையை கடுமையாக நோக்கி, நான் உன்னை விட வயது குறைந்தவள்தான். சின்னவள்தான். பெரும்மரியாதை கொடுப்பதுபோல் கொடுத்து என்னைக் கேவலப்படுத்தாதே! என்றால் பின் விருட்டென முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க அங்கிருந்து அகன்றாள்.

காஞ்சனை நிஜமாகவே வருத்தியவளாய் மாலதியைப் பார்த்தவள், என்ன மாலதி... இப்படிப் பண்ணிவிட்டாய்? என சோகமாக... மாலதி அவள் தோள்களை தட்டி, அவளை விடுங்கள்! அவள் எப்பவும் இப்படித்தான். சரியான சிடுமுஞ்சி! அதான் கலாட்டா பண்ணினேன்...! என நவாறு அதே சிரிப்பு சிரித்தபடி காஞ்சனையின் ஜடையைப் பிடித்து ஆட்டியவாறு ஓடினாள்.

காஞ்சனை வியப்பாகி மலைத்துதான் நின்றாள். இருவரும் அக்கா தங்கைகள். ஆனால் என்ன ஒரு மாறுபட்ட குணம். இவள் சுட்டிப் பெண். அவள் சிடுசிடு. ஆனாலும் உதயாவை இப்படியே விடக்கூடாது தன் அன்பை உணர்த்தி அவளை சமாதானப் படுத்திவிடவேண்டும் என நினைத்தாள்.

ஆனால் அதற்குள் அன்று மாலையே உதயா கல்யாணி அம்மாளிடம் அவள் முன்னிலையிலேயே புகார் பட்டியல் வாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

பாரம்மா, இந்த மன்னியும் மாலதியுடன் சேர்ந்து என்னை கிண்டலடிக்கிறார்கள்... எனவும் காஞ்சனை பதறித்தான் போனாள்.

ஐயோ... உதயா! அப்படியெல்லாம் இல்லை. நீ என்னை தவறாக நினைத்து விடாதே... என ஒடிப் போய் கெஞ்சுவது போல் அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அதனாலோ என்னவோ கல்யாணி அம்மாள் முகத்திலும் சுட்டென பரவிய ஒருவித இறுக்கம் தளர்ந்தது.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

உதயா, காஞ்சனை நல்ல பெண்தான்! உன் மனம் புரிந்து நடந்து கொள்வாள்! என்றாள்.

காஞ்சனை அவள் உதயாவை பின்புற தோட்டத்துப் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டுபோய் பேசினாள். இயல்பான பேச்சு கொடுத்து அவளை தன் வசப்படுத்த முயன்றாள்.

உதயாவோ அவளை எதோ எதிரிபோல பாவித்து கைகளைத் தட்டினாள்.

என்னை ஒன்றும் தாஜா செய்யவேண்டாம். உன் அழகை காட்டி அண்ணனை தாஜா செய்து மயக்கு அது போதும்! என்றாள்.

அவளுக்க இந்த அழகு விஷயமே பெரும் எரிச்சலாய் உறுத்தல் போல் எழுந்து விட்டதைகாஞ்சனை உணர்ந்தாள்.

அதை மட்டுப் படுத்தும் விதமாக, உதயா, நிஜமாகவே சொல்கிறேன். நீ கொள்ளை அழகுதான். எலுமிச்சை நிறத்தில் கன்னக்கறுப்புகள் பளபளக்க.... இன்னமும் நீ அழகாய்த்தான் ஜோலிக்கிறாய்.... என்றாள் வரவழைத்துக் கொண்ட புன்னகையுடன்.

ஆனால் அதற்கும் சலிக்கவே செய்தாள் உதயா. என்ன அழகு இருந்து என்ன பயன்? நீ... என் அண்ணன் மயக்குவதுபோல் எனக்கு மயக்க ஆள் இல்லை. எனக்கென்று ஒரு வாழ்க்கையும் அமையவில்லை.... என்றாள் வெறுப்பான குரலில்.

அவள் சொல்வியதற்கு சிறிதும் கோபப்படாமல் அவள் மீது பரிதாபமே கொண்டாள் காஞ்சனை.

சின்னப்பெண். கல்லூரிப் பருவம் முதல் எவ்வளவு ஆசைகள் வைத்திருப்பாள்? எதிர்காலம் பற்றி எவ்வளவு கனவுகளில் மிதந்திருப்பாள்? எல்லாவற்றையும் நொறுக்குவது போல் சூழ்நிலைகளால் தடம்புரண்டு கல்யாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு முதிர்கன்னியாய் அல்லவா ஆகப்பார்க்கிறாள்? இவளுக்கு பொறுத்தமாக ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிக்கட்டி வைத்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் தானே? எனவும் அவளுள் யோசனை ஓடியது.

ஆனால் கல்யாண விஷயத்தில் உதயா ஏன் மறுக்கிறாள் உண்மையான காரணம் என்ன இருக்கக் கூடும்? எனவும் கண்டுபிடிக்க நினைத்தாள்.

மாலதியிடம்பேசுக்கொடுத்து ஓரளவு விஷயத்தை கிரகிக்க முடிந்தது. ஒரே வரியில் காதல் தோல்வி! என்று சொல்லிவிட்டாள் அவள். □ அகிலா கோவிந்த்

உதயா வேலைக்குச் சேர்ந்த புதியதில் உடன் வேலை பார்க்கும் ஆள் ஒருவரை காதலித்தாளாம்.

இருவரும் உயிருக்குயிராய் காதலித்தும் ஒருநாள் நடந்த சின்ன பிரச்சினை ஒன்றுக்காக சண்டை போட்டு பிரிந்துவிட்டார்களாம். அந்தக் கோபத்தில் அந்தக் காதலன் உடனடியாக உதயா முன்னிலையிலையே வேறொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டு ட்ரான்ஸ்பர வாங்கிச் சென்றுவிட்டானாம். அதனாலே மனதில் நொந்து நூலாகி விரக்தியாகி விட்டாளாம் உதயர்.

விஷயத்தைக் கேட்ட காஞ்சனைக்கு இப்போது அவளது எதற்கெடுத்தாலும் கோபப்படும் சிடுசிடுத்தனம் கூட நியாயமானதுதான் போல... என்றும் தோன்றியது.

தான் வேலை பார்த்து சுயமாய் சம்பாதிப்பதால் யாருடைய தயவும் வேண்டாம் சொந்தக் காலிலே நின்று விடுவோம்... என்கிற தைரியம் வந்து இப்படி கல்யாணமே வேண்டாம் என முடிவு பண்ணிவிட்டாள் என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள்.

கல்யாணி அம்மாளிடம் இதுபற்றி பேச நினைத்து ஒருநாள் பேசவும் செய்தாள். நன்றாகச் சொன்னாய் காஞ்சனை நானும் இதை எத்தனையோ முறை சொல்லி பயம்காட்டிப் பார்த்து விட்டேன். எதிர்காலம் என ஒன்று இருக்கிறது. நீ எப்படி வாழ்க்கை முழுவதும் இப்படி ஒற்றை ஆளாய் சமாளிப்பாய்? என்றெல்லாம் கேட்டுப்பார்த்துவிட்டேன் ஆனால் ஆனால் ஆவள் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள். இப்படியே இருந்து விடுகிறேன்.... என்று சாதிக்கிறாள்...!

கண்ணீர் விடாத குறையாய் கல்யாணி அம்மாள் சொன்னபோது காஞ்சனைக்கே சங்கடமாய் இருந்தது.

அந்த விஷயத்தை வெகு அக்கரையுடன் அன்று கணவன் உதயசுந்திரனிடம் பேசப்போக கொஞ்சமும் அலட்டிக்கொள்ளாமல், இதோ பார், நீ எதற்காக இப்போது தேவையில்லாமல் உதயாவின் பிரச்சினையை எடுக்கிறாய்? அவள் ஒருவள் கல்யாணம் கட்டிக் கொண்டாலும் சரி... கொள்ளாவிட்டாலும் சரி... யாருடைய குடியும் மூழ்கிப் போவதில்லை... அதனால் வீண் கவலையை விடு...! என்றான் அசாஸ்டாக.

காஞ்சனை அந்த பதிலில் திடுக்கிடவே செய்தாள்.

என்ன சொல்கிறீர்கள்....? உதயா உங்களது தங்கை....

அதற்காக என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அவளது வாழ்க்கை...அவளுக்கென்ற ஒரு வாழ்க்கை அமைய வேண்டும் அல்லவா? அதற்காக நாம் முயற்சி எடுக்க வேண்டாமா?

முயற்சி எடுத்து என்ன ஆகப் போகிறது? எல்லாம் அவளது விதி! அவளது விதியை அவளே தேடிக் கொண்டாள்.... அவளே எழுதிக்கொள்கிறாய்....

அதற்காக அப்படியே விட்டுவிட முடியுமா? நாம் எதாவது... என மறுபடியும் காஞ்சனை ஆரம்பித்து முடிப்பதற்குள் கோபமாய் கையை உயர்த்தினான் உதயசுந்திரன்.

முதலில் வாயை மூடு!.... என்று அதிகாரமாய்ச் சொன்னவன், நேற்று முனாத்து மருமகளாய் வந்தவள்.... அதற்குள் என் குடும்பத்து மேல் இவ்வளவு உறுத்து வந்து விட்டதோ உனக்கு? என் தங்கையைப் பற்றி கவலைப்பட எனக்குத் தெரியும். நாண்ட இருக்கிறேன். நீ உன் வேலையை பார்த்துக் கொண்டு போ...! என்றான் ஏகதாளமாய்.

இம்முறை காஞ்சனை அதிர்ந்தே போய் விட்டாள் என்ன இது...? தங்கையைப் பற்றி இரண்டு வார்த்தை அக்கரையாய்ச் சொன்னால்... இந்த வரத்து வருகிறான்... என்னாயிற்று இவனுக்கு?

அதே திகைப்பில் இல்லை.... நீங்கள் இவ்வளவு கோப்படுவீர்கள் என்றால் நான் நான்... சொல்லியிருக்கவே... மாட்டேன்... என்றாள் தடுமாறிய குரலில்.

புரிந்து கொள்! இது போன்று அட்வைஸ் எதாவது எனக்கு பண்ண நினைத்தால்.... அவ்வளவு தான் தொலைத்து விடுவேன்...!

என ஏதோ தண்ணியடித்தவன் போல் கண்களை உருட்டி மிரட்டி சொல்ல அப்படியே ஆடிப்போய்விட்டாள் காஞ்சனை.

காஞ்சனை பயந்த மாதிரி உதயா ஆகிவிட்டாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கிட்டத்தட்ட அவளை ஒரு எதிரி போலவே நினைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

முதலில் காஞ்சனையின் அழகு விஷயம் அவளுக்கு உறுத்தலாக இருக்கவே பேஸ்க்ரீம் லோஷன், சென்ட் வகையறாக்கள், பரீட்சைகள் என ஒரு வாண்டி வாங்கி குவித்து விட்டாள்.

கண்ணாடி முன் அமர்ந்து ஒரு மணி நேரம் வெள்ளை அடிக்காத குறையாய் மேக்கப்புகளை செய்ய ஆரம்பித்தாள். வேலைக்கு கிளம்பும் போது எல்லோரையும் முக்கியமாய் காஞ்சனையிடம் தனது ஒப்பனைகள் தெரியும்படி காட்டி விட்டு கிளம்பினாள்.

மாலதிதான், மிஸ்குயீன், மிஸ் யூனிவர்ஸ்... வீட்டில் இருந்து கிளம்பியாயிற்று... பராக்.. பராக்...! வழிவிடுங்கள் பராக்... பராக்...! எனக் கூறி கிண்டலடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மேலும் ஒவ்வொருநாளும் பீரோவைக்குடைந்து விலையுயர்ந்த சேலைகளை பளிச் ரகங்களை தேடிப்பிடித்து உடுத்தினாள்.

மாலதிஅதைக் கண்டு அதிசயித்து, எவ்வளவு அழகான கலர்கள் குப்பரான புடவைகள்... எனக்கு ஒரு முறை உடுத்த குடேன்... என்று கேட்டதற்கு பிடிவாதமாய் மறுத்தாள்.

அதனால் வெகுண்ட மாலதி, என்னதான்... செய்தாலும் காக்கை, குருவி ஆகமுடியாது. குருவி... கிளி ஆக முடியாது. அண்ணியின் சிவப்பு நிறம் முன் உன்கறுப்பு நிறம் அம்பேல்தான்...! என பழமொழியாய் நக்கலடித்து வேறு வெறுப்பேற்றினாள்.

அதனால் உதயாவின் கோபம் காஞ்சனையின் மீது பன்மடங்காகியது. அவள் எது கேட்கப் போனாலும் என்ன பேசப் போனாலும் எரிந்து எரிந்து விழுந்தாள். அவளை எதுவோ பார்க்கக் கூடாத எதிரியை பார்த்து விட்டதைப்போல் முறைத்தாள்.

உதயா அத்தோடு தன் எரிச்சலை நிறுத்தவில்லை. தினம் தாய் கல்யாணி அம்மாவிடம் போய் காஞ்சனை பற்றி குறை கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அடிக்க அடிக்க அம்பியும் நகரும் என்பதுபோல் கல்யாணி அம்மாள் அதை நம்புனாளோ என்னவோ என்றுமில்லாததாய் பேச்சில் காஞ்சனையிடம் கடுமை காட்ட ஆரம்பித்தாள்.

அன்று புது ஷிபான் சேலை ஒன்று ஆசையாய் உடுத்தி அவள் அழகு பார்க்க எதற்கு நல்ல புடவைகளை உடுத்தி பாழ்படுத்துகிறாய்? சாதாரண புடவைகளை உடுத்து! என்றாள்.

இன்னொரு நாள், எங்கும் வெளியில் செல்லவா போகிறாய்? வீட்டிற்குள்ளே தான் அடைந்து கிடக்க வேண்டும்... அதற்கு ஏன் இப்படி கண்ணாடி முன் நின்று சிங்காரித்தனமாய் அலங்கரிக்கிறாய்? என்றாள்.

காஞ்சனை எதற்கும் பதில் பேசவே இல்லை. பல்யமாய் தலையை குனிய வைத்தபடி கேட்டுக் கொண்டு பேசாமடந்தையாய் அகன்றாள். அவளுக்கு நன்கு தெரியும் அவள் போடுவது பவுடர் சிறிய தலைப்பின்னல் என்ற ஒரு சாதாரண மேக்கப்தான். கண்ணாடி முன் மணிக்கணக்காய் நின்று சிவிச்சிங்காரிப்பது உதயாதான்!

இது கல்யாணி அம்மானுக்கு நன்கு தெரிந்தும் உதயாவின் திருப்திக்காக இப்படி தனக்கு ஒரு வசடி. அப்படித்தானே?

காஞ்சனை பொறுத்துக்கொண்டாள். சில சமயங்களில் கல்யாணி அம்மாள் வேறு மாதிரியாகவும் கொள்கைகளை கடைபிடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதாவது சோபாவில் கல்யாணி அம்மாள் உட்கார்ந்திருக்கும்போது பக்கத்தில் காஞ்சனை உட்காரப் போனால், தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளாதே காஞ்சனை. மாமியார் பக்கத்தில் சரிக்கு சமமாய் மருமகள் உட்கார்ந்திந்தால்... பார்க்கிறவர்கள் யாரும் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்...! என்றாள் புதுப்பழக்கமாய்.

அட... இது வேறா? என காஞ்சனை அப்படி சரிக்கு சரி அமர்வதை தவிர்த்து நடமாடினாள். ஒரு விஷயம் அவளுக்கு நன்கு புரிந்தது.

கல்யாணி அம்மானுக்கு இயல்பில் நல்ல குணம்தான்.... எல்லாம்மகள் உதயாவின் காஞ்சனையை பிடிக்காத கூபாவம் அவளை மாற்றி இப்படியெல்லாம் செய்ய வைக்கிறது என்பதை தெரிந்து கொண்டாள்.

உதயாவை மாற்றி அவன்அன்பை பெருவிட்டால் இது பெறும் ஆபத்தில் கொண்டு போய்விடும்என பயந்தாள். துடுக்குப் பெண்ணான மாலதி தான் எல்லாவற்றிலும் இடையே புகுந்து, கிண்டலடித்து உதயாவின் காஞ்சனை கோபத்தை கிளறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அன்று பலவராய் சிந்தித்து ஒரு முடிவெடுத்தாள் காஞ்சனை. மூன்று மாதமாயிற்று. கொஞ்ச நாட்கள் பிறந்தகத்தில் போய் இருந்து வருவோம் என்று.

ஒவ்வொரு வாரமும் போனில் தாய் தந்தையுடன் பேசும் போது, என்ன காஞ்சனை... எப்படி இருக்கிறாய்? உன்னை ரொம்பவும் தேடுகிறதே...? என அவர்கள் விளிக்கும் போது அவளுக்கும் அவர்களை பார்க்கும் ஆசை வந்து விட்டது.

முதலில் இந்த விஷயத்தை உதயசந்திரனிடம் பேசி சம்மதம் வாங்குவது என்றுதான் நினைத்தாள். பின்அந்த காட்டாளிடம் கேட்டு அவன் பிடிவாதமாய் மறுத்துவிட்டால் என்று பயந்து கல்யாணி அம்மாவிடமே விஷயத்தை கொண்டு போனாள்.

கல்யாணி அம்மாள் கொஞ்சமும் புன்னகை மாறாமல், அதற்கென்ன? போய் ஒரு வாரம் இருந்து விட்டு வா....! என்றாள் முகம் மலர்ச்சியோடு.

அதையே உதயசந்திரனிடம் சொல்லும் போது அவள் வார்த்தைகளை முடிக்கும் முன்பே, இப்போது எதற்கு தேவையில்லாமல்? பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்...! என்றான் விட்டேற்றியாய்.

இல்லை... அம்மாவிடம் கேட்டு விட்டேன். போய்.... வா.... என்று சொல்லி விட்டார்கள். எனக்கும் ரொம்பவும் தேடுகிறது... என்றாள் குரல் கம்ம..

அப்படியா? அம்மா சரி என்று சொல்லி விட்டார்களா? என நெற்றி கருங்க யோசித்தவன், அதே தலை வெட்டலோடு, மம்... சரி...போய்... வா...! என்றான்.

நீங்கள் தான் அழைத்துச் சென்று விட வேண்டும்...

அவன் மறுபடியும் முகம் சுருக்கினான்.

உனக்காக அலுவலகத்தில் லீவு எல்லாம் போட முடியாது. ஞாயிற்றுக்கிழமை பார்ப்போம்... என்றான்.

காஞ்சனை மனதில் வேறொரு திட்டமும் அதற்குள் தோன்றியிருந்தது.

என்ன மனிதன் இவன்? அவன் உணர்வுகள் எதையும் புரிந்து கொள்ளாமல் நடந்து கொள்கிறானே....?

அதை இவனுக்கு புரிய வைப்பது உணரவைப்பது எப்படி?

யோசித்தவன் பேசாமல் பிறந்தகத்தில் ஒருமாதம் இருந்து விடுவோம். இவனை விட்டு விலகி இருப்போம் நம்மைத் தேடுகிறானா? தனது அப்படிப்பட்ட பிரிவு அவனை உணர வைக்குமா? என்றெல்லாம் நினைத்து முடிவு செய்தான் அவன்.

விஷயத்தை இங்கேயே அவளிடம் சொல்லி விடலாமா என நினைத்தவன், அவன் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான் என பயந்து சொல்லாமல் தவித்தான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது.

உடைமைகளை பாக் செய்து தயாராகிவிட்டாள்.

உதயாவிடம் சொல்லிய போது வெறும் தலையாட்டலுடன் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள்.

மாலதிக்குத்தான் ஒரே கவலையாய் போயிற்று. என்ன ஒரு வாரமா? என மலைத்தாள். நீங்கள் இல்லாமல் எனக்கு எப்படி அண்ணி நேரம்போகும்? யாருடன் சீண்டி விளையாடுவேன்? என அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு சொன்ன போது அவளுக்கும் மாலதியை பிரிந்து இருப்பது கஷ்டமாகவே தோன்றியது.

பேசாமல் நானும் உங்களுடன் வந்து விடுகிறேனே? திருச்சிப் பக்கம் ஏதோ ஒரு கிராமம்... சின்ன ஊர்தானே? சுற்றிப் பார்க்கிறேனே? என்றபோது தன் திட்டம் ஞாபகம் வர அவசரமாய் மறுத்து, அடுத்த முறை உன்னை கண்டிப்பாக அழைத்துச் செல்கிறேன். என்றான்.

தலையை சோகமாய் அவளைப் பிரிய மனமில்லாதவளாய்த்தான் விடை கொடுத்தான் மாலதி.

நாத்தனாரான இவனுக்கு இருக்கும் அன்பு பாசம் கூட கணவனான உதயசந்திரனிடம் இல்லையே... என்ற ஏக்கம்தான் அவளுள் பரவியது.

ஒரு வழியாய் பஸ்ஸில் உதயசந்திரனுடன் கிளம்பினாள்.

பஸ் பிரயாணத்தின் போதும் அவன் பாட்டுக்கு வெளியே பார்த்தவாறு சிகரெட்டுகளை. ஊதுவதில் கவனம் செலுத்தினானே தவிர அவளிடம் இரண்டொரு வார்த்தைகளை பேச வேண்டும் என துளியும் அவன் நினைக்கவில்லை.

அவள்தான் பொறுக்காமல் இடையிடையே கொண்டு வந்திருந்த பழங்களை பிஸ்கட்டுகளை கொடுத்து பேசினாள். அதற்கும் வெறும் தலையாட்டல் பதிலோடு நிறுத்திக் கொண்டாள். அதையும் மீறி அவள் கேட்டால், சுபாவமே இப்படித்தான். வீனாய் தொண தொணக்காதே..... என்று சொல்லி விடுவான்.

ஒரு வழியாய் ஆறுமணி நேர அலுப்பான பிரயாணத்திற்குப்பின் ஊர் வந்தது. பிறந்தகத்தின் பிறந்த மண்ணில் கால் வைத்தும் அவளுக்கு தனி குடிதான்!

கவலைகளை மறந்து குதிபோடாத குறையாய்த்தான் பெட்டியுடன் இறங்கினாள். ஆட்டோ பிடித்து ஊரின் புறநகர்ப்பகுதியான லயன்ஸ் காலனியை அடைந்தனர்.

சிறுசிறு பிளாட் வீடுகள் உள்ள அந்த காலனியில் முதல் தெருவிலே அவளது வீடு உற்சாகமாய் இறங்கி வீட்டு பஸ்ஸரில் கை வைத்து அழுத்தினாள்.

திறந்தது அம்மா... கனகம்தான்!

பின்னால் கையில் தின பேப்பருடன் அப்பா குருநாதர். ஓய்வுபெற்ற தமிழாசிரியர்.

இருவரும் அவர்களைப் பார்த்து சந்தோஷத்தில் திக்கு முக்காடி போயினர்.

வாங்க...! வாங்க... மாப்பிள்ளை....! வாங்க...!

உதயசந்திரனை தடபுடலாய் வரவேற்று உள்ளே அழைத்துப் போக காஞ்சனை தன் கணவனின் முகத்தை ஓரக்கண்ணால் கவனித்துப் பார்த்தாள்.

பச்! அப்போது கூட அவன் சிரிக்கவில்லை. அவனால் சிரிக்க முடியவில்லை. முகத்தை மட்டும் ஆட்டி தலையசைப்புடன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

மஹம்! இவனைத் திருத்த முடியாது...! என்ற அலுப்பை வெளிக்காட்டாது உள்ளே போனாள்.

தடபுடல் உபசரிப்புகள் மாப்பிள்ளை தங்குவதற்கென தனி பெட்ரூமான அறையை பெட் ஷீட்டெல்லாம் விரித்து அம்மா உடனடியாய் தயார் செய்ய...அதில் போய் ஹாய்யாய் உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன். உதசந்திரன்.

அம்மாவும் அவளும் சமையற்கட்டில் உட்கார்ந்து மணிக்கணக்காய் பேசினார்கள். அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் தான் ரொம்ப மகிழ்ச்சியாய் சந்தோஷமாய் இருப்பது போல் சிரமப்பட்டு காட்டினாள் காஞ்சனை.

தன் பிரச்சினைகளை தானே சரி செய்ய வேண்டும். வீனாய் அவர்களிடம் சொல்லி அவர்களை கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது என்பது அவளது எண்ணம்.

ஒருவாறு மதிய உணவு விருந்தாய் உதயசந்திரனுக்கு பரிமாறப்பட்டது.

எல்லாவற்றையும் ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு எழுந்தான்.

அவன் தனியறையில் ஓய்வெடுத்த போது தன் திட்டப்படி அந்த விஷயத்தை மெல்ல மெல்ல சொன்னான் காஞ்சனை.

தனது திட்டத்தை திறமையாய் செயல்படுத்த விரும்பியவளாய் தனது பேச்சிலும் ஒருவித உறுதியைக் கூட்டினாள்.

அவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு சட்டென உடல் விறைப்பாக நின்றான் அவன்.

என்ன சொன்னாய் ஒரு மாதமா...? ஒரு மாதம் உன் வீட்டில் இருக்கப் போகிறாயா? என்றான் கோபமாய். மம்... ஒரு மாதம்.. அதற்கு மேல்... கூட ஆகலாம்.... வேண்டுமென்றே நிதானமாய் ஆனால் ஒருவித அலட்சியத்துடன் பதில் சொன்னாள்.

இது... என்ன புதுக்கதை?

புதுக்கதையல்ல. நன்கு யோசித்துதான் சொல்கிறேன்...!

இதை அங்கு.... வீட்டில்.... கிளம்பும்போதே என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாமே...?

சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால்... அவள் இழுத்தவாறு அவன் முகத்தையக்கமாய்ப் பார்த்தாள்.

சொன்னால்.. ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன்.... என்று சொல்லாமல் மறைத்து விட்டாய்...அப்படித்தானே?

அவன் ஏதோ பெரிய தவறை கண்டுபிடித்து விட்டது போல் சொல்ல அவனுக்கும் கோபம் புரண்டது.

அப்படி வைத்துக் கொண்டால் அது உங்கள் இஷ்டம்....

இஷ்டமில்லை... அதுதான் உண்மை...

அப்படியே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்....

அவன் ஒரு நிமிடம் அவளை உற்றுப் பார்த்து விட்டு கடகடவென சிரித்தான்.

இந்த பூச்சாண்டிக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன்..

பின் என்ன செய்வீர்களாம்? கேட்ட அவனுக்கும் கண்கள் சிவந்தது.

தலைமுடியை பிடித்து தரதரவென இழுத்துச் சென்று விடுவேன்...!

அவளது பேச்சு அவளுள் கொதிப்பை இன்னும் அதிகமாக்கியது. பட்டென திருப்பி முறைத்தான்.

இது.. என் வீடு. இங்கு என்னை மீறி எதுவும் நடந்துவிட முடியாது....

அவன் அதை எதிர்பார்த்தவன் போல் சொடுக்கிட்டான். அந்தத் திமிரில்தானே இவ்வளவையும் பேசுகிறாய்? ஆனால்... எனக்கு இடம் முக்கியமில்லை.... பெரிதாய் ரகளை பண்ணிவிடுவேன்.. ரகளை...! தெரிந்துகொள்...!

முதல் முறையாய் பயஉணர்வுடன் அவன் அதிர்ந்தான்.

ரகளையா...?

ம்ம்.... எப்படி என்று கேட்கிறாயா? சொல்கிறேன். முதலில் உன் தந்தை அதான்அந்த ரிட்டையர்டு தமிழாசிரியர் அவருடன் சண்டை... அப்படியே பயந்து வெடவெடக்கும் உன் தாய்... பின் அப்படியே வெளிவந்து ஊரைக் கூட்டுவேன். இது சின்னக் காலனி. நான் கத்தினால் எப்படியும் ஒரு பத்து பதினைந்து வீடுகளில் இருந்து ஆட்கள் எட்டிப் பார்க்கும்.. அப்புறம் இரண்டு தெரு தாண்டி டர்னிங்கில் போலீஸ் ஸ்டேஷன் கூட ஒன்று இருப்பதைப் பார்த்தேன். அங்கு போய் ஒரு சின்ன கம்பளையின்ட்... என்னுடைய பிரியமான மனைவியை என்னுடைய அருமையான மாமனார் உடன் அனுப்ப மறுக்கிறார்... என்று ஒரு புகார்... போதுமா? செய்யுமா? செய்துகாட்டிடுமா?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அவன் விலாவாரியாய் விவரித்து நிறுத்தியபோது அவனுக்க மூச்சே அடைத்தது. பாவி, இவன் நிஜமாகவே செய்தாலும் செய்வான்! என அதிர்ந்து கண்கள் தெறிக்க அவனைப் பார்த்தான்.

அவளது பார்வை கூட அவனுக்கு எரிச்சலையே கொடுத்தது.

சும்மாவாக அப்படி முறைத்து முறைத்து பார்க்காதே...! நான் ஒன்றம் பொசுங்கிவிடமாட்டேன்... அவள் சட்டென தலையை தாழ்த்தி குனிந்தாள்.

என்ன சொல்கிறாய்...?

ம்ம்... அது....

சீக்கிரமாக பதிலைச் சொல்....

பத்து நாட்களில் ஊருக்கு வந்து விடுகிறேன்...! சரணாகதி அடைந்தவளாய் வார்த்தைகளை உதறினாள்.

அது...! என்றபடி மறுபடியும் கையை வேகமாய் சுண்டிக் காட்டினாள்.

கூடவே குனிந்து அவள்முகம் அருகில் வந்தவன் அதே விறைப்புடன், என்னிடம் இந்த விளையாட்டை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டால் அப்புறம் வாலை ஒட்ட நறுக்கி விடுவேன். புரிந்ததா? சொல்லியபடி நிமிர்ந்தான். விடுவிடுவென சென்று விட்டான்.

திகைப்பு விலகாமல் அப்படியே ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள்..

ஒரு இரண்டுமணி நேரம் கழித்து சர்வ சாதாரணமாய் திரும்பி வந்தான் அவன்.

அவன் முகத்தில் எந்த உணர்வும் இல்லை. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் இவனா இந்த வரத்து வந்து மிரட்டினான் என பார்க்கிறவர்கள் அதிசயிப்பார்கள். அப்படி ஒரு இயல்பு அவனுக்கு!

ம்ஹலம்! அதைத்தானே காட்டான் என்று நிக் நேம் வைத்து சொல்கிறார்கள்..!

அவள் பக்கத்தில் கட்டிலில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, ஹாய் பேயி? வாட் இஸ் ராங்? என்ன அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாய்? என்றான் விசாரிப்பவன் போல்.

ஒன்றுமில்லை... என்றாள் அவள் முகத்தை அழந்த துடைத்துக் கொண்டு.

இதோ பார், நீ அப்படி முரண்டு பிடித்து பேசினதினால்தான் நானும் அப்படிப் பேசினேன். அதாவது டிட் ஃபார் டாட்! நல்லவனுக்கு நல்லவன்... கெட்டவனுக்கு கெட்டவன்...!

இது.... புளித்துப்போன சினிமா... டயலாக்...! என்றாள் அவள் எரிச்சலுடன்.

ஆனால் எனக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும்...! என்றான் விடாமல்.

ஏன்.... என்னுடைய பிறந்தகத்தில் நான் ஒரு மாதம் இருந்தால் குறைந்தா போய்விடும்?

ம்ம்... குறையாதுதான்...! ஆனால் எனக்கு காரணம் தெரிந்தாகணுமே...?

அவன் ஊடுருவது போல ஒரு பார்வை பார்த்து கேட்க அவனுக்கு மீண்டும் எரிச்சல்

உண்மையான காரணத்தைச் சொல்லட்டுமா?

சொல்லு....

நீங்கள் என்னை.... என்... மனதை கொஞ்சமும் புரிந்து கொள்ளவில்லை...! நான் எதிர்பார்ப்பது போல் நடந்துகொள்வதில்லை..!

ஓஹோ.... என்றான் அவன் அலட்சியமாய்.

என்ன ஓஹோ...? நான் சொல்வது உண்மை தானே?

உண்மைதான்! புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை....

இப்படிச் சொன்னால் எப்படி?

எப்படியா? என்றபடி அவன் அவன் பக்கம் வந்து அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் தோளோடு பிடித்து அழுத்தினான். அனைத்துப் பிடித்தான்.

புரியவில்லை...? இப்படி... இப்படித்தான்...! எல்லாமே... என் இஷ்டப்படிதான்! உனக்கென்று உணர்வோ மனமோ இருக்கத் தேவையில்லை புரிந்ததா?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

சொல்லியவன் அத்தோடு நிறுத்தாமல் தனது உதடுகளை அவளது கன்னங்களில் ஒற்றியும் எடுத்தான். தீயாய் எரிந்தது அவளுக்கு

8

ஒரு வாரத்தில் சொன்னபடியே பிறந்தகத்தில் இருந்து கிளம்பி வீடு வந்து விட்டாள் காஞ்சனை.

ஆனால் அன்று இரவே உதயசுந்தரன் முன்பு நடந்தவைக்காக பிரச்சினையை கிளப்புவான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இரவில் பாலுடன் நுழைந்தவனை படுக்கையில் அமர்ந்தபடி ஏதோ பேப்பதை புரட்டிக் கொண்டிருந்தவன், இப்படி வா.... என்றான்.

அவள் முன்னால் போய் நின்றாள்.

என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் நீ?

ஒன்றும் நினைக்கவில்லையே.. என்றாள்.

ஒன்றும் நினைக்கவில்லையா? உன் வீட்டில் வைத்து வரமாட்டேன் ஒரு மாதம் இருப்பேன் என்றெல்லாம் கூறி ரகளை பண்ணினாயே.... மறந்துவிட்டாயா?

அது... அது....

அவள் திணற அடுத்த கேள்வியை வீசினால்

எதனால் அப்படிச் செய்தாய்? காரணத்தைச் சொல்...! என்றாள்

அவள் திகைத்தாள்.

என்ன காரணத்தைச் சொல்லமுடியும்?

அவளைப் பற்றி கொஞ்சமும் யோசிக்காமல், அவள் மனம் புரியாமல் காட்டான் போல் அவன் நடந்து கொள்வது தானே காரணம்? அவை எப்படி அவனிடமே வெளிப்படையாய் சொல்ல முடியும்?

□ அக்ஷா கோவிந்த்

இல்லை... என் அம்மாவீட்டில் இன்றும் சில நாட்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆகை...அதனால்தான்... என சமாளிக்கப் பார்த்தான்.

அவன் விடாமல் பார்வையை சுருக்கிக் கொண்டு, ஆசையா...?அல்லது என் மேல் உள்ள எரிச்சலா? என்றான்.

அவனாக்க திடும்மென கோபம் மூண்டது. என்ன இவன்... எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டே கேட்கிறான்...? தெரியாதது மாதிரியே நடிக்கிறான்?

இரண்டும்தான்...! என்றான்... அவள் அழுத்தமாக.

அதானே பார்த்தேன்... என்றபடி அவன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து அவன் முன் வந்து கைகளை கட்டிக் கொண்டான்.

அதாவது... என் மீது உனக்கு எரிச்சல் இருக்கிறது..?

ஆ... ஆமாம்...

எரிச்சலுக்கான காரணம்?

நீங்கள் நடந்து கொள்ளும் முறை.... என்றான். அவள் பட்டென.

ஓ...அப்படியா...? எனக்கு நடந்து கொள்ளத் தெரியவில்லை. நீ கற்றுக் கொடுக்கிறாய். அப்படித்தானே?

அவள் பேசாமல் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

இன்று உனக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்கிறேன். அப்போதுதான் புத்திவரும்...

கோபமாய்ச் சொன்னவன் அதே வேகத்தில் அவளை முறைத்துப் பார்த்தான்.

எப்படித் தெரியுமா? என்று கேட்டபடி அவள் பக்கம் மேலும் நெருங்கியவன் அவள் சற்றும் எதிர்பாராத தருணத்தில் ஓங்கி செவிட்டில் அறைந்தான்.

பொறி கலங்கிவிட்டாள் அவள்!

கன்னத்தைப் பிடித்தபடி அதிர்ந்தே போய்விட்டாள்.

அவள் கொஞ்சமும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை...!

கடைசியில்.... கடைசியில்... அவளை கை நீட்டி அடிக்க கூட ஆரம்பித்து விட்டானே?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

என்ன மனிதன் இவன்?

இனி என்னிடம் எதாவது முரண்டு பிடித்தால் இப்படி அடி உதைதான் விழும். புரிந்துகொள்! ஜாக்கிரதை!

கைகளை வீசி மிரட்டல் போல் சொல்லியவன் அதே வேகத்தில் ருமிவிருந்து வேகமாய் அகலவும் செய்தான்.

அப்படியே அதிர்ந்து போனவனுக்கு அப்பா சொன்ன அட்வைஸ் வார்த்தைகள்தான் ஞாபகம் வந்தது.

உன் வாழ்க்கையில் நடக்கும் சோதனையான விஷயங்களை ஒரு பார்வையாளன் போல் நகைச்சுவையாய் பார்க்கக் பழிகிக்கொள்.... என்றாரே.... அப்படியானால் இதற்கு அந்த அடிக்கு என்ன செய்ய?

ஆஹா...! கன்னம் பழுக்கும் அளவுக்கு சரியான அடி. நான் கொடுத்து வைத்தவன்தான்! என கை தட்டி ரசிக்கவா..?

நினைத்தவளின் இதழ்களில் வறண்ட சிரிப்புதான் ஓடியது.

எதுவானாலும் சரி. இனி இது போன்ற விஷயங்களுக்கு கண்களை மட்டும் கசக்கிக் கொண்டு நிற்கக் கூடாது என தீர்மானமாய் இருந்தான்.

அதனாலே அன்று அவன் கொடுத்த அந்த அடிக்கு கொஞ்சமும் கவலைப்படாமல் நிம்மதியாய் தூங்கினான்.

பால்கனியில் சிகரெட்டுகளை ஊதித் தள்ளிவிட்டு சிறிது நேரம் கழித்து படுக்க வந்த உதயசந்திரன் கூட அடித்ததற்கு பின் விளைவுகள் எதுவுமில்லாமல் அவன் ஆழ்ந்து தூங்குவதை அதிசயமாய்த்தான் பார்த்துதான்.

மறுநாளும் அவள் எவ்வித சங்கோஜமும்இல்லாமல் கூடுதலான உற்சாகத்துடன் தான் நடமாடினாள்.

காலையில் எழுந்தவனுக்குமுகமலர்ச்சியுடன் அத்தனை பற்களையும் காட்டியவாறு, குட்மார்னிங்...! சொன்னாள். பெட் காபி கொடுத்து விட்டு அவன் படிக்கும் தின பேப்பரையும் ஆவலாய் எடுத்து வைத்தாள்.

தேர் பிரஷ்ஷில் இருந்து அவனுக்கு பிடித்த டிபனான ஆனியன் தோசை, புதினா சட்டினி வரை கவைபட தயாரித்து பரிமாறினாள். அலுவலகம் கிளம்பும் போது அவன் கொண்டு செல்ல வேண்டிய ஃபைல்களை கைகளில் இடுக்கிக்கொண்டு ஸ்கூட்டரை எடுத்தது

வந்தவனிடம் பயபக்தியாய் நீட்டினாள். பள்ளிச்சிறுமியாய் மாறி அவனுக்கு டாட்டா காட்டினாள்.

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே முகமலர்ச்சிதான்! இதழ்கள் விரிந்த பெரிய புன்னகைதான். திரும்ப திரும்ப சிரித்தாள். உதயசந்திரனே நின்று கண்களைச் சுருக்கி இவனுக்கு என்னாயிற்று? என்பது போல் ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுச் சென்றான்.

துடுக்கான மாலதிதான் உடனடியாய் காஞ்சனையின் மாற்றத்தை கவனித்து விட்டாள். அண்ணி என்னாயிற்று? என்ற அதிசயித்தவளை, வேறொன்றுமில்லை. நானும் உன்னைப் போல உஜாலாவுக்க மாறிவிட்டேன்.... எனக்கூறி திகைக்க வைத்தாள்.

அன்று இரவு அதிசயமாய் தன்னைப் பார்த்தவனிடம் விளக்கினாள் காஞ்சனை.

நான் உங்களை புரிஞ்சுக்கிட்டேன்... என்றாள் அழுத்தமான குரலில்.

புரிஞ்சுக்கிட்டாயா? எப்படி? என்றபடி அவளை வேண்டுமென்றே வெறுப்பேற்றுவது போல் சிகரெட் ஒன்றையெடுத்து புகையை விட்டாள்.

ஆமா.... உங்கள் மனஸை... உங்கள் குணத்தை புரிஞ்சுக்கிட்டேன்....

அப்படியா...? நான் ஒன்றும் என் மனதை வெளிய கயிற்றில் கட்டித் தொங்கவிடலையே....

சிரிக்காமல் சொன்னவனைப் பார்த்து கலகலவென சிரித்தாள். அ.... நகைச்சுவையாய் பேசறீங்க? உங்களுக்க இப்படி ஜோக்கெல்லாம் அடிக்கத்தெரியுமா? விழிகளை விரித்து அதிசயமாகவே கேட்டாள்.

அவளும் கண்களைச் சுருக்கியே அவளைப் பார்த்தான்.

ஜோக் மட்டுமல்ல... கன்னத்தில் அடிக்கவும் தெரியும்... நீ தான் பார்த்தாயே? என்றான் குதர்க்கமாய்.

அதை விடுங்கள்... பழைக கதை.... என்றவள் மீண்டும் முகம் முழுவதும் புன்னகையும் முகமலர்ச்சினையையும் கொண்டு வந்தபடி, புதுக்கதை ஒன்று நான் சொல்லட்டுமா? என்றாள்.

ம்ம்... சொல்லு....

நான் உங்களை மிகச் சரியாக புரிந்து கொண்டேன்....

ஓஹோ....

இனி உங்கள் நினைப்புபடியே நான் நடந்து கொள்வேன்....

அப்படியா?

உங்களை எனக்கு மிகமிகப் பிடித்து இருக்கிறது... அதனால்.... அதனால்....

அவள் சொல்ல வந்து தடுமாறுவது போல் அப்படியே நிறுத்தினாள்.

ம்ம்.... சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு....

நான் உங்களை மிகவும் விரும்புகிறேன்.... சொல்லியபடி ஓடிச்சென்று கரங்களை மாலையால் அவன் கழுத்தல் கேரார்த்து இறுக கட்டிக்கொண்டாள். முகம் சிவக்க மார்பில் புதைந்து கொண்டாள்.

9

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை வேறு விருந்தினர் யாரோ வருகிறார்கள் என வீடே அல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

காஞ்சனை மாலதியிடம் விசாரித்த போது துபாயில் இருக்கும் அத்தை மாமா குடும்பம் வருவதாகச் சொன்னாள். உதயசந்திரனின் கல்யாணத்திற்கு வந்து விட்டு உடனே சென்று விட்டவர்கள் இப்போதுதான் ஆற அமர பார்க்க பேச வருகிறார்களாம்.

மாலதி உபரியாய் கிசுகிசுத்தவள், அண்ணி இதல் முக்கியமான விஷயம் என்ன தெரியுமா? இந்த அத்தையின் மகள் ரேகாவைத்தான் அண்ணனுக்க கட்டி வைக்க அத்தையின் திட்டம். அண்ணன் ஒரேடியாக மறுத்து விட்டதால் அத்தை மாமாவிற்கு அதில் வருத்தம் தான்...! என்றாள்.

அவள் புரியாமல் விழிக்கவும், புரியவில்லை? ரேகாவிற்கு கிடைக்காமல் அண்ணன் உங்களுக்கு கிடைத்தது.... உங்களுக்க அடித்தது லக்கிபிரைஸ்.....! என சிரித்தாள்.

அமாம்... ஆமாம்... லக்கி பிரைஸ்:தான் அடித்திருக்கிறது. என முன்பு உதயசந்திரன் அடித்த கன்னங்களை தடவினாள் காஞ்சனை.

அதன் பின் பதினோரு மணி வாக்கில் ஹரான் சத்தத்துடன் கால் டாக்ஸி வர எல்லோரும் முன்புறம் ஓடினார்கள்.

ஜிப்பா வேஷ்டி சகிதம் பெரியவரும் லேசான குண்டு சரீரத்துடன் வயதான பெண்மணியும் இறங்கினார்கள். அவர்கள்தான் மாலதி சொன்ன அத்தை மாமா என புரிந்து கொண்டாள்.

எங்கே அந்த அத்தை பெண் ரேகா? என அவள் கண்கள் தேடியபோது மறு கதவைத் திறந்து இறங்கினாள் அவள். நெடு உயரத்தில் ஓடிசல்லான தேகத்தில் சுமாரான அழகுடன் தெரிந்தாள். இவளை உதயசந்திரன் நிராகரித்ததில் ஒன்றும் வியப்பில்லை என்ற எண்ணம் காஞ்சனையினுள் ஓடியது.

கூடவே உறவுக்காரர்கள் என மூன்று நான்கு நடுத்தர பெண்மணிகளும் இறங்கினார்கள். எல்லோரையும் நமஸ்கரித்து வரவேற்று உள்ளே கூட்டி போன போது எல்லோருடைய பார்வையும் தன்னையே துளைப்பதை உணர்ந்தாள் காஞ்சனை.

அதிலும் பெரியவர் ரங்கு மாமா காஞ்சன் நகைச்சுவை உணர்ச்சி உள்ளவர் போலும் முன்னால் வந்து காஞ்சனையின் தோளி கை போட்டுக் கொண்டு, அட என் புது மருமகள் இவள்தானா? தேவதை போல அழகில் ஜொலிக்கிறாளே.... இந்த உதயன் பயல் எப்படி மாட்டினான் என்று இப்போதல்லவா புரிகிறது... என்றார் பெருங்குரவில்.

அனவையும் உதயசந்திரனை கேலி பொங்க பார்க்க அவன் வெட்கம் கவ்விய சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

காஞ்சனை விழிப்பதைப் பார்த்து விட்டு குனிந்தவர், நான் தான் துபாய் ரங்கு மாமா. நம் உதயன் கல்யாணமே வேண்டாம் என்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். உன்னைப் பார்த்ததும் தான் உன் அழகில் மயங்கி சம்சாரக்கடலில் தொம்மென்று விழுந்திருக்கிறான். அதைத்தான் சொல்கிறேன்... என விளக்கினார் அவர்.

காஞ்சனையும் தன் பங்கிற்கு அசடாய் சிரித்தவள், சரி... மாமா நீங்கள் எப்படி இரக்கிறீர்கள்? கல்யாணத்தில் பார்த்தது... என்றான் நினைவு படுத்துவது போல்.

பெரியவர்முகத்தை சுருக்கி பெரியதாய்அதிசயித்தார். அட... அந்த கல்யாண களபரத்தில் என்னைக் கூட கவனித்திருக்கிறாயா...? பேஷ்....

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

பேஷ்...! நல்ல புத்திசாலிதான்...! என்றவர் மறுபடியும் குனிந்து, இன்னொரு விஷயம் மருமகளே. நானும் அந்தக் காலத்தில் இளமை வயதில் உதயன் மாதிரிதான் திடகாத்திரமாய் புஜங்கள் தெறிக்க இருப்பேன். உன் அத்தை எனது அந்த பாடி லாங்குவேஜைப் பார்த்து மயங்கி விழுந்தவள்தான்... இன்று வரை எழுந்திருக்கவே இல்லை... எனவும் மறுபடியும் கொல் சிரிப்பொலி அங்கு எழுந்து மறைந்தது.

காஞ்சனைக்க நேற்று கூட உதயசந்திரனின் மார்பில், உங்களை மிகவும் பிடித்திருக்கிறது... என ஒண்டி போது... கிரேக்க போர் வீரனைப் போன்ற அவனது நினை தோள்களை, திடமான நெஞ்சுறுதி கொண்ட புஜங்களை கண்டு தான் வியந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்து மறைந்தது.

போதும்... போதும்... உங்கள் மனமதப் புராணம்... என அந்த வயதிலும் சினுங்கி வெட்கப்பட்டாள் கனகம் அத்தை. ரேகாதான் எதோ எதிரியைப் பார்ப்பது போல் தன்னை உறுத்து உறுத்துப் பார்ப்பதை உணர்ந்தாள் காஞ்சனை.

கூட வந்த உறவுப் பெண்மணிகளும் கல்யாணி அம்மாளிடம், மாமா சொல்வது சரிதான். உன் மருமகள் அழகுதான்! நம் சாதி சனத்தில் இப்படி அழகைப் பார்ப்பது அபூர்வம் தான்...! என காஞ்சனையை ஒரு கண்ணால் பார்த்தபடி சொல்லிக்கொண்டு நடந்தனர்.

காஞ்சனை திரும்பி உதயசந்திரனை பார்த்தாள். அவனும் அப்போதுதான் எல்லோரும் சொல்வதற்காக தன்னை ஒரு பார்வை திரும்பி பார்ப்பது தெரிந்தது. ரொம்ப ஒன்றும் புகழ வேண்டாம்... இதுவரை அவள் அழகைப் பற்றி சாதாரண ஒரு பாராட்டாவது பாராட்டியிருப்பானா...? இப்போது மற்றவர் சொன்னதும் தான் இப்படி ஒன்று இருப்பதே அவள் அறிவில் படுகிறது போலும்! என நினைத்தாள்.

அதன் பின் பலவாறாய் பலவித பேச்சுக்கள் குசல விசாரிப்புகள், டைனிங்கு டேபிளில் தடபுடலாய் வடை பாயாசத்துடன் மதிய விருந்து. முடிந்ததும் வெற்றிலைச் சீவல் பாக்கு வகையறாக்கள்.

வெற்றிலை குதப்பிக்கொண்டே ரங்கு மாமா, நாங்கள் விருந்து சாப்பிட்டது இருக்கட்டும். நீங்கள் மாப்பிள்ளையும் பொண்ணும் துபாய்க்கு வர வேண்டும். எங்கள் வீட்டில் விருந்து சாப்பிட வேண்டும்... என்றார்.

அதற்கென்ன வந்தால் போயிற்று... என்றான் உதயசந்திரன்.

நான் உன்னை கேட்கவில்லை. என் மருமகளைக்கேட்கிறேன்... என்றார் பார்வையை காஞ்சனை பக்கம் திருப்பியவாறு.

கண்டிப்பாக வருகிறேன் மாமா...! என்றாள் காஞ்சனை கொஞ்சல் குரலில்.

ஆஹா... பேச்சு கூட முத்து மணிகளாய்த்தான் உதிர்கிறது... இதைப் பொறுக்கிக் கொண்டு போய் கூட துபாயில் விற்று விடலாமே...! என்றார்.

மாமாவின் வார்த்தைகள் எல்லாவற்றையும் முதலில் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த உதயாவிற்கு அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியவில்லை. ஹயோ! மாமா! உங்களுக்கு என்னாயிற்று? காஞ்சனை சின்னப்பெண். அவளிடம் போய் இந்த வழி வழிகிறீர்களே? என்றாள் கோபமாய்.

அதற்கும் புன்னகைத்த ரங்கு மாமா விடாமல், இந்த தள்ளாடும் வயதல் இப்படி ஒரு அழகான பெண்ணிடம் வழிவது கூட எனக்குப் பெருமைதான்...! என்றவர் கூடவே குரலைத்தாழ்த்தி, அப்படியாவது உன் பொக்கை வாய் அத்தைக்கு என் மேல் கோபமோ பொறாமையோ வருகிறதா என்று பார்ப்போமே...! என்றவர்.

தனது சிரியலான பேச்சி மாமா மீண்டும் ஹாஸ்யமாய் ஆக்கிவிட்ட எரிச்சலில் உதயா முகத்தை திருப்பிக் கொள்ள மாலதியோ கனகத்தை நோக்கி கைதட்டியவாறு, பாருங்கள் அத்தை நீங்கள் பொக்கை வாயாம்... என்று போட்டுக் கொடுத்தாள். கனகம் அத்தையோ கொஞ்சமும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், அப்படி என்னைக் கேலி செய்யும் வாய் மட்டும் என்ன? அதுவும் பொக்கைதான்! பொக்கை வாய்தான்! என மடக்க... பெரும் சிரிப்பொலி ஒன்று அங்கு எழுந்து சில நிமிடங்கள் நீடித்தது.

அதை ரொம்பவும் ரவித்து வாய் விட்டுச் சிரித்த கல்யாணி அம்மானும், ரொம் நாளைக்குப் பின் இப்படிச் சிரித்து வீடே கலகலவென... எப்படி இருக்கிறது பாரப்பா? இதற்காகவாது நீ கூட இரண்டு நாட்கள் இங்கு தங்கிச் செல்ல வேண்டும்... என உரிமையுடன் தன் அண்ணனை நோக்கிச் சொல்ல... ரங்கு மாமா தலையசைத்தவர், கூட இரண்டு நாட்கள் என்ன? மூன்று நாட்கள் டேரா போட்டு விடுகிறேன்...! என்றார்.

கல்யாணி அம்மாள் சொல்லியது போலவே ரங்கு மாமா இருந்த அந்த நான்கு நாட்களும் வீடே கலகலப்பாய் கிண்டல் கேலி கும்மாளத்துடன் இருந்தது.

உதயசந்திபுரன் கூட மாமா அடிக்கும் நகைச்சுவைக் கூத்தில் அடக்க முடியாமல் இரண்டு மூன்று முறை வாய்விட்டுச் சிரித்ததைக் கண்டு காஞ்சனையே அதிசயக்கத்தான்செய்தாள்.

அக்ஷயா

குடும்பநாவல்

‘நந்தினி’யில்

உங்கள் அபிமான
எழுத்தாளர்

‘அகிலா
கோவிந்த்’

எழுதும்

“காதல்
நிலவு...!”

தற்போது விற்பனையில்.....

மாமா வந்தது பிடிக்காமல் எரிச்சலானது உதயா மட்டுமே! அந்த எரிச்சலும் அவன் காஞ்சனையின் அழகை வானாளாவ புகழந்ததினால் வந்ததே! அதனாலே அவர் உதயாவை செல்லமாய், உதய்குட்டி! என் செல்லம்... வாடா இங்கு! என பக்கத்தில் அழைத்தபோதெல்லாம் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு விலகி ஓடினான்.

ரேகாவும் அடிக்கடி தன்னைக் கண்டதும் முகம் வெட்டிப் போவதை உணர்ந்த காஞ்சனை வலியப்போயே அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள். கொஞ்சம் பிசு செய்து கொண்டாலும் பிறகு இயல்பாக பேச ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

10

காஞ்சனை இரண்டு மூன்று நாள் தீவிர யோசனைக்குப் பின் தெளிவாக ஒரு விஷயத்தை தெரிந்து கொண்டாள்.

அது... உதயசந்திரனின் புன்னகை! சதா சிடுமுஞ்சு போல் கடுகடுவென இருப்பவன் ரங்கு மாமா இருந்த மூன்று நாட்களும் சிரித்தானே! அதுவும் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் குபுக்கென புன்னகை மன்னன்போல் சிரித்தானே!

அப்படி அந்த மூன்று நாட்களும் அவன் அடிக்கடி புன்னகைத்தால், அவளிடம் கூட வழக்கம்போல் கடுமையாவோ விரட்டலோ இல்லாமல் இயல்பாக பேசினானே!

ஆக... அவனை இயல்பான மனிதனாய் வழிக்கு கொண்டு வருவது எப்படி? என்று அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது.

மறுநாள் முதலே அதற்கான வேலையிலும் இறங்கிவிட்டாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அவன் உதயசந்திரன் எப்போதும் இலக்கியப் புத்தகங்களை படிக்கிறேன் பேர்வழி என ஒரு குவியலாய் புத்தகங்களை தன் முன் பரப்பிக் கொண்டு இரவு ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்திருப்பான்.

அன்றும் இரவு அவன் அப்படியே உட்கார பக்கத்தில் போய் உட்காரந்தான் காஞ்சனை.

ஆவலாய் அந்த புத்தகங்களை நோக்கியவன் கையிலெடுத்து ஒவ்வொன்றாய் பார்த்து படிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

உதயசந்திரன் அவளது செய்கையை நிமிர்ந்து திகைப்புடன் பார்த்து விட்டு கையில் விரித்து வைத்திருந்த புத்தகத்தல் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

எனக்கும் இலக்கியம் சொல்லிக் கொடுங்களேன். நானும் தெரிந்து கொள்கிறேன்! என்றான் குரல் உயர்த்தி.

அவன் நிமிர்ந்து ஆழமான பார்வை ஒன்றால் அவனை ஊடுருவி விட்டு, இலக்கியம் சொல்லித் தெரிவதில்லை. படித்தால்தான் புரியும்... என்றான்.

அப்படியா...? அப்படியானால் நான் இப்போது முதலே புத்தகங்களை படிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறேன். இலக்கியம் பற்றி தெரிந்து கொள்கிறேன்... என்றான்.

பின் சொன்னபடியே இரண்டு மூன்று புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டுபோனான்.

அவளுக்கு அவ்வளவு புரியாவிட்டாலும் அக்கரையாய் படித்துப் பார்த்தான்.

பின் உதயசந்திரனிடம் அதுபற்றி பேசி விளக்கம் கேட்க... அவள் வியப்படையும்வகையில் அவன் சுவாரஸ்யமாய் கண்களில் ஆர்வம் மின்ன பேச ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவன் இலக்கியம் பற்றி சமூக புரட்சி செய்தஇலக்கிய நாவல்கள் பற்றியெல்லாம் விவரிக்க.... தன்னுடன் இப்படி அவன் பேசும் அதிசயத்தையும் முடியாத ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அன்று மட்டும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான் அவன். காஞ்சனை கண் கொண்டாது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சைக்காலஜி படிப்பவர்கள் சொல்லும், விஸன்

□ அகிலா கோவிந்த்

தே ஆப்போஸ்தீ என மற்றவர்கள் சொல்வதை முதலில் கேளுங்கள் என்பது எவ்வளவு முக்கியமான விஷயம். ஒருவரையொருவர் நன்கு தெரிந்து கொள்ள எவ்வளவு அவசியம் என்றும்புரிந்தது.

அவன் பேசுவதையெல்லாம் ஆர்வம் பொங்க கேட்டவன் அவன் பேசி முடித்ததும் முகத்தில் வியப்பு பொங்க பார்த்தான்.

தொடர்ந்து அவன் அவனையே பார்க்க உதயசந்திரன் அதில் வெட்கப்பட்டவன் போல், என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்? என்றான்.

இவ்வளவு விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! என்றான் கொஞ்சலாய்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட அவன் முகத்திலும் மகிழ்ச்சியான பரவசம் ஒன்று ஓடியது.

அவன் நினைத்தது சரிதான். உதயசந்திரனுக்கு எப்போதும் தான் மற்றவர்களை விட ரொம்பத் திறமையானவன். நிறைய சாதனைகளைச் செய்தவன் என்றெல்லாம் அளவுக்கு மீறிய கற்பனை இருந்தது. சொல்லப்போனால் அந்த எண்ணமே அவன் சந்திக்கும் யாரையும் துச்சமாய் மதிக்கும் பாவனையை அவனுக்குத் தருவித்திருந்தது.

அதனாலே அவனை லேசாய் புகழ்ந்ததால் கூட தலை கிறுகிறுக்கும் அளவுக்க சிலிர்த்தான் அவன்.

மேலும் அப்படி தினம் அவனுடன் இலக்கியம் பற்றி பேசப்பேச அவளுக்கு எல்லாமே இலகுவாய்த் தோன்றியது. கணவனோடு வெகு சுகஜமாய் பேசிக்கொள்ள முடிந்தது.

வெறும் ஒற்றை வார்த்தைகளிலே பதில் சொல்லி பழக்கப்பட்டவன் இப்போது அவளுக்குக் கூடுதலாக ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசுவதை கவனித்தான்.

தினம் காலையில் எழுந்ததும் அவன் மீது அபரீத அன்பு வைத்திருப்பதாகவும், தன் உயிரே அவன்தான் என்பது போலவும் எண்ணங்களை மனதில் ஏற்படுத்திக் கொண்டு நடமாட ஆரம்பித்தான்.

வேறு எந்த சித்தனையுமில்லாமல் அதே எண்ணத்துடன் அவன் அவைவதால் சாதாரணமாக அவன் அருகில் போய் அணைத்தபடி அமர்வதும், அவன் கைகளோடு தன் கையைக் கோர்த்துக் கொள்வதும் அவளுக்கு இயல்பாகவே போயிற்று.

சில சமயம் காலையில் ஆர்வமாய் பேப்பர் படிக்கும் அவன் கழுத்தில் மாஸையாய் கைகளைக் கோர்த்து அவனது தோளில் பெரும் அமைதி கிடைப்பது போல் நிம்மதியாய் சாய்ந்தும் கொள்வான்.

உதயசந்திரன் அது போன்ற சமயங்களில் திரும்பி அவனை ஆழமாய் ஓர பார்வை பார்த்துவிட்டு திரும்புவான். அது அவன் தன் உள்ளுக்குள் ஒரு ரசிப்பு புன்னகை புரிவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றும்.

அவனும் இதுபோல் சில விஷயங்களை உள்ளுக்குள் ரவிக்கவே செய்தான். அவனுடன் பேசும் போதும் சரி, அவனுக்கு பிவிடை செய்யும் போதும் சரி, அவனுக்கு நெருக்கமாய் இடித்துக்கொள்ளாத குறையாய் நிற்பான். அவன் கை விரல்களும் அவனைத் தொட்டுக் கொண்டோ அவனது முதுகை அணைத்து வருடியபடியே தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

தனது ஒவ்வொரு செயலிலும் பேச்சிலும் அவன் மீது தான் அபரீதமான அன்பு வைத்திருப்பதை உணர்த்த துடித்தான். அவன் அலுவலகம் சென்ற பின்னும் கூட எதாவது சாக்கு வைத்து அவனுடன் போனில் பேசினான்.

தினம் அலுவலகம் முடிந்து வருபவனை முகமலர வரவேற்று, வயப்படுத்த ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்க மிகவும் பிடித்த உணவு பதார்த்தங்களை டிபனாய் செய்து அவனை திக்குமுக்காட வைத்தான்.

மாலதிதான் ரகசியமாய் அவன் செயல்களை எல்லாம் கவனித்த? என்ன அண்ணி கவனிப்பு, ரோமன்ஸ் எல்லாம் கொஞ்சம் ஓவராகவே இருக்கிறதே...? என் முகம் சிவந்து பதில் சொல்லாமல் ஓடினான், மம்... நடக்கட்டும்...! நடக்கட்டும்...! என்ன... சினிமா ஜோடிகள் போல் நீங்களும் அண்ணனும் வீட்டினுள் ஓடியாடி கட்டிப்பிடித்து ரேட் ஆடாமல் இருந்தால் சரிதான்! என கிண்டலும் அடித்தான்.

உதயா ஒருமுறை காஞ்சனை உதயசந்திரனின் தோள்மீது கைவைத்தபடி இருப்பதைப் பார்த்தவன், தலையிலடித்தபடி, விவஸ்தை கெட்ட.. என அவன் காதாபட முணுமுணுத்து அகன்றான்.

அதை அப்படியே புகாராய் கல்யாணி அம்மாஸிடம் சென்று சொல்ல... கல்யாணி அம்மாள் இம்முறை உதயாவைத்தான் அடக்கினாள். நீ விடு! இது அவர்கள் விஷயம், நாம் தலையிடக் கூடாது..! என புத்திமதியும் சொன்னாள்.

ஆனால் உள்ளுக்கள் அவனுக்க எல்லாமே புரியத்தான் செய்தது. தனது மகன் உதயசந்திரனின் குணத்தை அறியாதவனா என்ன? மருகளாவது வந்துமாற்றினால் சரி.... என நினைத்துக் கொண்டான்.

அதனாலே உதயனின் தொடர் பஞ்சரிப்பால் காஞ்சனை மீது சிறிது கடுமை காட்டியவள் அடியோடு மாறி காஞ்சனை மேல் பரிவும் இரக்கமும் கொண்டாள். அவள்.

11

காஞ்சனைக்கு உதயசந்திரன் விஷயத்தில் இன்னும் சில குழப்பங்களும் நீடித்தது. சில சமயங்களில் அவனுக்கும் மனம் என்று உண்டு. அதில் இரக்கம் என்பது சுரக்கும் எனப் போல் நடந்து கொள்வான்.

என்ன உட்கார்ந்திருக்கிறாயா... தலைவனியா...? என கரிசனமாய் கேட்பவன், அடுத்த வார்த்தையாக, முட்டாள் பெண்ணே இப்படி கால் மடக்கி நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருப்பதற்கு படுக்கையில் சென்று கொஞ்சம் தூக்கம் போட்டால் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும் அல்லவா? போ...! என்பான்.

இன்னொரு நாள் இப்படித்தான் அவளை எதிரில் உட்கார வைத்து, என்னிடம் நிறைய எதிர்பார்க்கிறாய்? நான் உன்னிடம் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் கற்பனை வைத்திருக்கிறாய்... அப்படித்தானே? என்றான்.

அவள் பேசாது இருக்கவும் எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கால சினிமாக்கதாநாயகிகள் போல வேலைக்குச் சென்ற அத்தான் வருவார். ஆசை முத்தம் தருவார். கொஞ்சிக் குலாவுவார்... என்றெல்லாம்... நீ எதிர்பார்க்கிறாய்தானே...? என பெரிய ரகசியத்தை கண்டுபிடித்து விட்டது போல் அவன் கேட்ட போது அவள் சிரித்தே விட்டாள்.

அட... சிரிக்காமல் பதில் சொல்லு.... என்றான் அவன்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

01 மாயா Maya SOFTWARE CD + 473 pages e-Book, 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.110/-
02 லெஸ் டிஸ்களில் டிரிம் வீவர் Dream Weaver MX Software CD + Games CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.90/-
03 பிரிமியர் Sothwa + e-Book CD + 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.70/-
04 ப்ளாஷ் Flash Software CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.60/-
05 ஃபயர் வெர்க்ஸ் Fire Works Software CD + Animation Software, 500 Borders, Frames & Cliparts, 85 Cartoon Wallpapers + 25 Super Games, 100 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
06 கம்ப்யூட்டர் அசெம்பிளிங் + Assembling, Repairing, Trouble shooting Video CD + Games CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.75/-
07 போட்டோஷாப் PHOTOSHOP CS3 SOFTWARE CD + 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.120/-
08 கம்ப்யூட்டர் Software CD + 20 Video Tutorials + 100 Mobile Wallpapers & Games, 5000 Cliparts, Video Editing, Video Shooting, Assembling, Upgrading	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.90/-
09 இல்லஸ்ட்ரேட்டர் Adobe Illustrator SOFTWARE CD + Games CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
10 வீட்லி ரூந்தே பணம் சம்பாதிக்கும் வழிகள் Games DVD	1 DVD	விலை ரூ.50/-
11 Macromedia டைரக்டர் Director Software CD + 3 e-Book, 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
12 கோரல் டிரா Corel Draw X3 Software CD + 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.90/-
13 இன்-டெஸைன் Adobe Indesign SOFTWARE CD + Clipart & Games CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.70/-
14 ஹாட்ரூஷூட் Troubleshooting Video Tutors + Games CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.60/-
15 C++ PROGRAMMING VIDEO TUTORIAL DVD	1 DVD	விலை ரூ.60/-
16 ஆட்டோகேட் Autocad 2010 software + Tools	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
17 ஆட்டோகேட் Tips Autocad 2010 software + Tools	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.70/-
18 விண்டோஸ் விஸ்டா & எக்ஸ்பி Vista Tools + 100 Mobile Games + 1001 Letters + 4000 Logos + 55 Games	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.70/-
19 விண்டோஸ் XP Windows XP Software + 1000 Indian Cliparts, 100 Super Games, AVG Antivirus	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
20 ஆர்டிஸ்ட்ஸ் பாஸ்பேக் DVD	1 DVD	விலை ரூ.40/-
21 இன்டெர்நெட் இன்ட்ரூக்ஸ், இ-மேயில், சாட் + Internet for beginners CD	1 CD	விலை ரூ.50/-
22 மைக்ரோசாப்ட் வர்ட்ஸ் டிசைன் CD + office Software CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.75/-
23 MS OFFICE DVD	1 DVD	விலை ரூ.80/-
24 பவர் பாயன்ட் 2 CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.65/-
25 பைன்ட் எரவாட்டர் 2 CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.80/-
26 இன்டெர்நெட் கெட்குட் பணம் + இன்டெர்நெட் DVD	1 DVD	விலை ரூ.40/-
27 இன்டெர்நெட் கெட்குட் பணம் + இன்டெர்நெட் DVD	1 DVD	விலை ரூ.40/-
28 101 என்ஜின்யர் பாஸ்பேக் DVD	1 DVD	விலை ரூ.40/-
29 Business Web Directory	1 CD	விலை ரூ.50/-
30 பிளாக்	1 DVD	விலை ரூ.40/-
31 இன்டெர்நெட் மோசடிகள்	1 DVD	விலை ரூ.40/-
32 என்டர்பிரைஸ் எசுசன்சல் CD	2 CD டி.டி.சி	விலை ரூ.50/-
33 C++	1 DVD	விலை ரூ.40/-
34 ஹேக்கிங் - DVD	1 DVD	விலை ரூ.40/-
Click & Master - Set of 4 books & CD 1, Computer Basic, Internet, E-mail, 2.MS Office, 3.Windows, 4.C++ Tutor CD	4 Books & 1 CD	Rs.25/- Rs.100/-

கரிசல் மீடியா

37, புகளேரேக் குடக் தெரு, SRM University அருகில், எட்டையங்கம், சென்னை-26.
Ph: 044-42801500, karisalm@gmail.com

அனுலகை நேரம் : 10 A.M - 6 P.M

இல்லை.... இல்லை.... என்றாள் அவள் அழுத்தந்திருத்தமாக
பின் வேறு என்னவாம்?

அக்கறை... என்றாள் ஒரே வார்த்தையில்
அக்கறையா?

அவன் தனது நீளமான புருவங்களை உயர்த்த விளக்கினாள் அவள்.

இப்படி உட்கார வைத்து என்னிடம்பேசுகிறீர்களே.... என்ன....
எதுவென்று அக்கறையாய் கேட்கிறீர்களே...இதுதான் எனக்கு வேண்டும்.
இதைத்தான் நான் எதிர்பார்க்கிறேன்... என்றாள் தலையாட அதற்கு மேல்
அவன் பேசமாட்டான். சலித்தவன் போல் எழுந்து கொள்வான், யூ....
லேடஸ்.... உங்களை நிரூத்தமுடியாது.... என முணு முணுத்துச் செல்வான்.

ஆனால் காஞ்சனை விடமாட்டாள். தனது அன்பு, பாசத்தை
தொடர்வாள். அவன் வீட்டிலிருக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் பம்பரமாய்ச்
சுழன்று அவனுக்கு பணிவிடைகளைச் செய்வாள். அவன் முகம் களித்தாலும்
ஆர்வம் பொங்க புன்னகை முகமாகவே அவனைப் பார்த்தாள். பேசினாள்.
தனது உயிரே அவன்தான் போல நடமாடினாள்.

சில நேரம் அவன் சிரிக்கச் சிரிக்க பேசுவது கூட அவனுக்க
எரிச்சலாகி விடும். லூசு மாதிரி என் முன் நின்று உளறாதே...! போ...! என
சைகை செய்து விரட்டவே செய்வான்.

அப்போதும் இன்முகம் மாறாமலே அகல்வாள் அவள். மனம்
கணத்துநெஞ்சம் தடுமாறும் போதும் தந்தைசொன்ன வார்த்தைகளே அவள்
காதுகளில் ஒலிக்கும். உனக்க அவர் மீது அன்பு, பிரியம் இருக்கிறது அல்லவா
காஞ்சனை? பிறகு எதற்கு பயப்படுகிறாய்? என்ன ஆனாலும் சரி.... என
தொடர்ந்து போராடி உனது அன்பை பாசத்தை அவருக்குப் புரியவை...
பின்.. உன் வாழ்வில் இனிய மாற்றங்கள் நிகழும்...! என்றல்லவா
சொல்லியிருந்தாள்?

அதனாலே காஞ்சனை தளராமல் நெஞ்சு நிமிர் அடுத்த முயற்சியில்
இறங்குவாள். அவளது இந்த முயற்சிகளை அரசல் புரசலாய் கவனித்த
மாலதிதான், என்ன அண்ணி இது... எத்தனை நாள்? என்றாள் குறும்பாய்.

அவள் புரியாமல் விழிக்க, பின் வீட்டில் சைடு டிராக்காய்
உங்களுக்கும் அண்ணனுக்கும் ஒரு பாசப்பொழிவான சீரியலே
ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது... போல.... என விளக்கியபோது.... அப்படியெல்லாம்
ஒன்றுமில்லை..... என்று விலகி ஓடினாள் காஞ்சனை.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அடிக்கடி உதயாதான் கடும் பார்வை பார்த்து தனலாய் அவளை
எரித்தாள். காஞ்சனைக்குப் புரிந்தது. சின்னப் பெண் அவனுக்கும் ஏக்கம்
இருக்கும் தானே? வீராப்பாய் கல்யாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லிக்
கொண்டால் போதுமா? மனதில் துளிர்க்கும் ஆசைகளையும் அடக்க
வேண்டுமே?

உதயா பற்றி யாருமே இந்த வீட்டில் யாரும் யோசிக்க
மறுக்கிறார்களே. என நினைத்தவன் தான் எதாவதுசெய்ய
முடியுமா...? என தீவிரமாய் சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவனுக்க உடனடியாக வீட்டிற்கு பக்கத்தில் உள்ள மளிகைக் கடை
தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. காஞ்சனை மளிகைச் சாமான்கள் வாங்க
அடிக்கடி அந்த மளிகைக் கடைக்குச் செல்வது வழக்கம். அந்த மளிகைக்
கடை நடத்தும் சண்முகம் என்பவர் கிட்டத் தட்ட உதயாவின் ஒத்த
வயதுக்காரர்.

உதயாவைப் போலவே கவனித்து நடத்த சொந்த பந்தங்கள்
இல்லாததால் பிரம்மச்சாரியாய் ஆகி விட்டவர். தானே சுயமா உழைத்து
ஒரு சிறு பெட்டிக்கடையில் இருந்து நல்ல வருமானம் வரும் மளிகைக்
கடை வரை பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்தவர்.

காஞ்சனைக்கு அந்த சண்முகம் பற்றி கேள்விப்பட்டதில் இருந்து
அவர் மீது தனி மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. சில கடைக்காரர்கள்

அடுத்த அக்ஷயா மாத் நாவலில்
அகிலாகோவிந்த் எழுதும்

“அடி,
என் செல்லம்!”

விறுவிறும்பான நாவல்..! பாடிக்க தவறாதீர்கள்..!

சினிமா, டி.வி., ரேடியோவில், வேலை உறுதி

Learn Visual Communication

- Cinematography
- Animation & Maya
- Film Making
- Studio Engineering
- Post Production
- Direction

10th, +2
PASS OR FAIL

- ONE YEAR DIPLOMA
- PLACEMENT
- CAMPUS INTERVIEW

Softview
MEDIA COLLEGE

118, Nelson Manickam Road
Chennai - 29. www.softview.in

Ph: 044-42113535 / 9940084476

போல் வம்பழந்து பேசாமல் அளவோடு பேசி தொழிலே கண்ணும் கருத்துமாய் அவர் இருப்பதைப் பார்த்து அவள் வியந்திருக்கிறாள்.

அப்படி காஞ்சனை அவர் கடைக்கும் சாமான்கள் வாங்கச் செல்லும் போது ஓரிருமுறை அவர் மெல்ல உதயா பற்றியெல்லாம் கேட்டபோது... காஞ்சனையும் ஏதோ யோசனையில் விட்டேந்தியாகத்தான் பதிலைச் சொல்லியிருந்தாள்.

அனால் இப்போது அதைதீவிரமாய் யோசித்துப் பார்த்தபோது... காஞ்சனை ஒரு விஷயத்தை ஆச்சரியமாகவே உணர்ந்தாள்.

அடக்க ஒடுக்கமாய் வரும் வாடிக்கையாளர்களுக்க பெரும் மரியாதை கொடுக்கும் அந்த மளிகைக் கடை சண்முகம் எதற்கு உதயா பற்றி அக்கரையாக விசாரிக்க வேண்டும்? என்ன காரணமாக இருக்கக்கூடும்...? என்று காஞ்சனை தேடிய போது விடையும் கிடைத்தது.

வேறென்ன...? சண்முகம் இந்த உதயாவை அடிக்கடி பார்த்து... தன்னைப் போலவே... கல்யாணம் செய்யாமல் இருக்கிறாள்... என அக்கரையாய் நினைத்திருக்கக் கூடும்... ஈடுபாடு கொண்டிருக்கக்கூடும்...!

தன்னைப் போலவே இந்த வீட்டில் ஒரு ஜீவன் இருக்கிறதே... என்கிற பரிவு... அக்கரை... அது... போதுமே...!

காஞ்சனை மனதிற்குள் வெகுவாய் யோசித்தவள் திடமாய் ஒரு முடிவும் எடுத்தாள். அதன்படி மளிகைச் சாமான்கள் வாங்கும் பொறுப்பை மறுநாள் முதல் உதயாவே செய்யும்படி அவள் தலையில் கட்டினாள்.

உதயா எரிச்சலுடன் அதற்கு முறைத்து மறுக்க, இல்லை உதயா, உனக்குத் தான் சாமான்களின் விலை, தரமான நல்ல சரக்கு என்றெல்லாம் பார்த்து வாங்கத் தெரியும் நான் குமுட்டை... என்று உன் அண்ணன் என்னை ஏகுகிறார்... என வலிய ஒரு பொய்யை அவிழ்த்து விட்டதும் குஷியாகி தலையாட்டினாள் அவள்.

கல்யாணி அம்மான் அப்படி உதயா திடீரென மளிகைச் சாமான்கள் வாங்கச் செல்வது கண்டு திகைக்க... காஞ்சனை, அம்மாளிடம் விஷயத்தை மறைக்கக் கூடாது என்ற நினைப்போடு எல்லாவற்றையும் சொன்னாள்.

மளிகைக் கடை சண்முகம் அடிக்கடி உதயா பற்றி அக்கறையாய் விசாரிப்பதை விளக்கினாள்.

கல்யாணி அம்மானும் முழு நம்பிக்கையில்லாதவளாய், அப்படியாவது எதாவது நல்லது நடந்தால் சரிதான்...! என விட்டு விட்டாள்.

விஷயமும் காஞ்சனை நினைத்தது போலவே நடக்க ஆரம்பித்தது. முதலில் வழக்கம் போல் எரிச்சலும் வெறுப்புமாய் சிடுமூஞ்சித்தனத்துடன் மளிகைகள் வாங்கச் சென்ற உதயா நாளாக நாளாக புன்னகை வீசியபடி குஷியாய் குதி போட்டுக் கொண்டு வாங்கச் செல்வதை காஞ்சனை கவனித்தாள்.

கூடவே தினம் வேலைக்காக அலுவலகம் செல்லும் போதும் வரும்போதும் மெனக்கென நின்று சண்முகத்திடம் உதயா எதாவது பேசிச் செல்வதையும் கவனித்தாள்.

துடுக்குக் கில்லாடியான மாலதியும்இதை எப்படியோ அரசல் புரசலாய் மோப்பம் பிடித்து விஷயத்தை ஒருநாள்மாரம் போடாத குறையாய் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்து விட்டாள்.

நம் வீட்டின் பரபரப்பான கிசு கிசு செய்தி உதயமான அக்காவிற்கும் மளிகைக்கடை அண்ணாச்சிக்கும் மன்மதனின் அபார வீச்சு, காதல் ரசம் சொட்டும் சந்திப்புகள், டொட்ட... டொய்ங்ங்.....! என ஓயயார குரலில் எல்லோர் முன்னும் சொல்லி அதிர வைத்தாள்.

எல்லோரும் ஷாக்கடிக்காத அதிர்ச்சியாய் திரும்பி உதயாவைப்பார்க்க அவள் தன் வாழ்க்கையிலே முதன் முறையாய் முகம் சிவக்க வெட்கப்பட்டாள். நாணிக்கோணி ஓடினாள்.

அந்த உதயாவின் செய்கையை கண்டு மொத்த குடும்பமும் மகிழ்ச்சியில் துள்ளத்தான் செய்தது. கல்யாணி அம்மானுக்கம் ஒரே சந்தோஷம். சொல்லமுடியாத அளவுக்கு குதூகலம்!

அப்படியே ஓடிப்போய் காஞ்சனையை கட்டிக்கொண்டாள்.!!! எல்லாம் உன் புத்திசாலித்தனம்தான் சமர்த்துப் பெண்ணாய் யோசித்து அவ்வளவையும் செய்திருக்கிறாயே...! எங்கே உதயா இப்படியே வாழ்நாள் முழுதும் இருந்து விடுவாளோ... என பயந்து கொண்டிருந்தேன். என் வயிற்றில் பால் வார்த்தாயம்மா...! என நெகிழ்வாய்ச் சொன்னபோது உச்சிகுளிரத்தான் செய்தாள்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் அந்த சண்முகத்துடன் சம்பந்தம் பேசப்பட்டு ஒரே மாதத்தில் முகூர்த்த தேதி முடிவாகி உதயாவின் கல்யாணமும்இனிதே நடந்தேறியது.

சிடுமூஞ்சாய் சிடுசிடுவென இருந்த உதயாவும் சுபாவம் மாறி கலகலவென நகைக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டாள். மாலதிதான் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, அடாடா...அண்ணலும் நோக்கினார். அவளும் நோக்கினாள்.... போல் என்ன ஒரு நாணம்... என்ன ஒரு வெட்கம், சண்முகம் அத்தானின் கை லேசாய் பட்டு உரசினாலே... இப்படி ஒரு குங்குமப் பூசிவிர்ப்பு சிவிரக்கிறாயே...? என கிண்டலித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கல்யாணம் முடிந்த மறுவாரம் உதயா புகுந்த வீடு புறப்பட்டாள்.குடும்பம் முழுவதும் ஒரே சந்தோஷம். குதூகலம், விஷயம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ.... எல்லோரும், மருமகள் வந்த ராசி... உதயாவிற்கு கல்யாணம் நடந்து விட்டது.... என காஞ்சனையை மெச்சினார். புகழாரம் சுட்டினார்.

உதயசந்திரனுக்கும் நீண்டநாளாய் இழுத்துக் கொண்டிருந்த உதயாவின் கல்யாண விஷயம் சட்டென இனிதாய் நடந்ததில் சந்தோஷமே! அதுவும் காஞ்சனை தான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் என கல்யாணி அம்மான் மூலம் தெரிந்து பெரும் ஆச்சரியம்காட்டினாள்.

அந்த சந்தோஷத்தில், வா.... என அவளை பைக்கில் முதல் முறையாய் வெளியே அழைத்துச் சென்றான். ஒருநாள் சினிமா. ஒரு நாள் கோவில், இன்னொரு நாள் பார்ட்.... என மூன்று முறை வெளியே அழைத்துச் சென்றான்.

அவன் காட்டிய அந்த சின்ன அன்பிலும் ரொம்பவும்இனிமையாய் உணர்ந்தாள் காஞ்சனை.

அன்று பார்க்கில் அப்படி அவனுடன் உட்கார்ந்திருந்தபோது வேண்டுமென்றே அவன் திடமான நெஞ்சினில் சாய்ந்திருந்தான். எங்கோ பராக்கு பார்த்தவாறு அவனும் தோளோடு அவளை அணைத்துப் பிடித்திருந்தான்.

இப்படி நெருக்கமாய் இருந்தும் எதாவது பேசுவான் என ஆசையாய் எதிர்பார்த்தவளுக்கு... அவன் வாயில் இருந்து முத்து உதிராத ஏமாற்றமே!

இடித்தபுளி போல் கல்லாய் இருந்தான்.

கடலை விற்றுக் கொண்டிருந்தவனை கூப்பிட்டு ஒரு கொத்து கடலை வாங்கி அவன் கையில் வைத்துக் கொண்டு அவன் பாட்டுக்கு

சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டான். அவள் பிடுங்கித்தான்தனக்கம்இரண்டொரு கடலைகளை எடுத்து வாயில் போட வேண்டியதாயிற்று.

சே! என்ன மனிதன் இவன்? இவன் சுபாவமே இப்படித்தானா?என வெறுத்துப் போனாள் அவள்.

மேலும் இப்படியே ஒவ்வொரு நாட்களும் தொடர நரகமாய் உணர்ந்தாள்அவள்.

அவள் என்ன அன்பு காட்டினாலும் எப்படியெல்லாம் பணிவிடை செய்து புன்னகையை பாசத்தைக் காட்டினாலும் அவன் மாறவில்லை. அதே இடித்தபுனிதான்!

இப்படிப்பட்டவனுடன் தொடர்ந்து வாழ்வதில் என்ன பயன்? என்ன பிரயோஜனம் என்கிற நினைப்பே தினம் தினம் எழுந்து அவளை இம்சிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

வெகுவாய் சிந்தித்து ஒரு முடிவிற்கும் வந்தாள் காஞ்சனை.

12

காஞ்சனை அன்று முடிவெடுத்தவள்மடமடவென யோசித்து ஒரு பிளானும்செய்து விட்டாள்.

இனியும் காட்டானாய் இடித்தபுனி போல் இருக்கும்இவனுடன் இயந்திரம்போல் குடும்பம் நடத்துவது எவ்வித பிரயோஜனமுமில்லை.

கணவன் மனைவி புரியாமலே, ஒருவருக்கொருவர் அண்டர்ஸ்டான்டிங் இல்லாமலே குடும்பம் நடத்துவது மற்றவர்களுக்கு சகஜமாய் இருக்கலாம். பழகிப் போயிருக்கலாம்.

ஆனால் அவளால் முடியாது!

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அவளுக்கு கணவன் மனைவி புரிதல் வேண்டும்.அவளுக்கென்று எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கிறது.ஆசை இருக்கிறது.இப்படி இப்படி இருக்க வேண்டும். இந்த மாதிரி அன்பு செலுத்தி சந்தோஷமாய் தினம்தினம் குதூகலத்துடன் வாழ வேண்டும் என்ற கனவெல்லாம் இருக்கிறது.

அது உதயசந்திரன் விஷயத்தில் அமையவில்லை என்பதற்காக... அதை அப்படியே விட்டு விடமுடியாது அதைஏற்றுக் கொள்ளவு முடியாது.

அவளைப் பொறுத்தவரை.... எதுவும் கிடைக்கவில்லையா....?அதனால் என்ன? என்று சும்மா இருக்காமல்... அது கிடைக்கும்வரை போராட வேண்டும். அதுதான் அவளது பாலசி!

அதற்காக வாழ்நாள் முழுவதும்போராடவும், காத்திருக்கவும் அவள் தயார்தான்!

நமக்கு இந்த ஜென்மத்தில் இதுதான்! இது தான் நம் தலை விதி! என ஏற்றுக்கொள்ளும் டைப் நிச்சயமாய் அவள் இல்லை!

என்ன ஆனாலும்.. சரி... உதயசந்திரனை மாற்றிவிட வேண்டும். தான் விரும்பும்படி அவனை அன்புக்கணவனாய் ஆசைக்கணவனாய் ஆக்கிவிடவேண்டும் என்பதே அவளது குறிக்கோள்!

அந்த குறிக்கோளை அடைய துணிந்து சில முயற்சிகளை செய்ய வேண்டும். துணிந்து சில தியாகங்களை செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் இறுதியில் வெற்றி பெற முடியும் என நினைத்தாள்.

எல்லாவற்றிற்கும் முதல் படியாய் கொஞ்ச நாட்கள்...ஏன் கொஞ்ச மாதங்கள் கூட கண்டிப்பாய் உதயசந்திரனை விட்டு பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

அந்தப் பிரிவு... அவனை அவள் பற்றி யோசிக்க வைக்கலாம். அதுவரை எத்தனையோ முறை சொல்லியும் புரியாதது சொல்லாமலே அவன் முனைக்கள் பளிச்சிடலாம்.

அவன் திருந்தலாம் அவன் விரும்பும்படி மாறலாம். எல்லாம் ஒரு நம்பிக்கைதான்!

திவரமாய் ஒரு பிளானும் செய்தாள் காஞ்சனை. அதன்படி ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதமோ பிறந்தகத்தல் போய் உட்கார்ந்து விடுவது என தீர்மானித்தாள்.

ஆனால் உதயசந்திரன் ஒன்றும் அவள் கேட்டவுடன்,அம்மா விட்டுக்கா...? தாராளமாய் போய் வா... என அனுப்புகிற டைப் இல்லை.

□ அகிலா கோவிந்த்

முன்பே அவள் கூடுதலாய் இருபது நாட்கள் இருக்க கேட்ட போது பெரும் சண்டு போட்டவன்.

அதனால் அவளை லேசில் விட மாட்டான். அதனால் அவனை விட வைக்க காஞ்சனை ஒரு திட்டம் வகுத்தான்.

அதன்படி இரண்டு நாள் கழித்து வேண்டுமென்றே இரவு இலக்கிய புத்தகங்களை விரித்துக்கொண்டு பெரிய சிந்தனையாளன் போல் உட்கார்ந்தவனிடம் வம்புக்குப் போனான்.

அவளது ஜல் ஜல் சலங்கை சப்தம்கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தவன் எதிரிலே கால் மடித்து உட்கார்ந்தான்.

என்ன...? என்று பார்வையாலே கேட்டவனிடம் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

உங்களிடம் பேச வேண்டும்.... என அவள் சொல்வாள் என நினைத்து, உன்னிடம் பேச எனக்கு இப்போது நேரமில்லை.... என்றான் குரலை உயர்த்தி பிடித்திருந்த புத்தகத்தில் தன் கண்களை பதித்தவாறு.

உங்களிடம் நான் பேச வரவில்லை.....

என்றாள் அவளும் வெடுக்கென.

பின் என்ன?

அவன் திரும்பவும் கண்களை விலக்கி அவனைப் பார்த்தான்.

உங்களுடன் சண்டை போட வந்திருக்கிறேன்... என்றாள்.

அவன் புருவம் உயர்ந்தது. கையிலிருந்த புத்தகத்தை கீழே வைத்து விட்டான். அவளை உறுத்துப் பார்த்தான்.

என்ன சொன்னாய்? சண்டை போடவா?

ம்ம்... என செவ்விதழ்களை அழுத்தமாய் கடித்துக் கொண்டு சொன்னவள், நான் எதற்கு என்று சொன்னால் உங்களுக்கு பெரும் ஆச்சரியமாய் இருக்கும்.... என்றாள் புதிர் போல்

அவன் முகம் குழப்பமாய் மாறியது.

என்ன...? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு...! என்றான்

நான் எல்லாவற்றையும் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்... என்றாள் அவள் மறுபடியும் புதிர் போடுபவளாய்.

அவன் முகம் கொஞ்சம் எரிச்சலானது.

என்ன கண்டு பிடித்து விட்டாய்?

உங்கள் மனதில் உள்ள விஷயங்களை உண்மைகளை...?

உண்மைகளா? என் சொல்கிறாய்?

ம்ம்.... நீங்கள் நீங்கள்... உண்மையில் நடிக்காதீர்கள்... என்னிடம் நன்றாக நடிக்கிறீர்கள்...! என்றாள்.

நடிக்கிறேனா? என்ன உளறல் இது? அவன் முகம் சற்று கோபத்திற்குப் போனது.

ம்ம்.... ம்ம்.... என மறுபடியும் தலையை வேகமாய் அசைத்து ஆட்டியவள், எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் என் மீது அளவு கடந்த ஆசை பிரியம் வைத்திருக்கிறீர்கள். அன்பு வைத்திருக்கிறீர்கள். இருந்தும் இருந்தும் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லாதது போல் நன்றாக நடிக்கிறீர்கள்.... சரிதானா? என்றாள் பிரயாசையான குரலில். அவன் இம்முறை கடகடவென சிரித்து விட்டான். என்ன பேத்தல் இது...? எந்த மடையன் அப்படிச் சொன்னான்? என்றான் குரல் உயர்த்தி.

அவள் மீண்டும் தலையாட்டினாள்.

யாரும் சொல்லவில்லை. ஆனால் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள்..... நீங்கள்... என் மீது அன்பு வைத்திருக்கிறீர். அளவு கடந்த ஆசை வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்களால் என்னைப் பிரிந்து ஒருநாள் கூட இருக்க முடியாது....

இம்முறையும் அவனால் அடக்க முடியவில்லை. விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். அவன் அப்படிச் சிரிப்பதைப் பார்த்தவளுக்கு இவன் இப்படிச் சிரிக்க மாட்டானா... என்று முன்பு ஏங்கியதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆனால் இப்போது இவன் இப்படிச் சிரிப்பதற்கான காரணத்தை உணர்ந்த போது பெரும் கிவியே பயமாய் அவள் வயிற்றைப் புரட்டியது. தன் மீது அளவு கடந்த அன்பு இருக்கிறதென்று சொன்னதற்கே இந்தச் சிரிப்பு சிரிக்கிறானே? அப்படியானால்...?

அவனை, லூக... சரியான லூக... நீ...! என சிரிப்பை நிறுத்தி விளித்துக் கொண்டிருப்பது கண்டு அவள் உணர்வுக்கு வந்தாள். உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்தி தனது நோக்கம் ஒன்றையே நினைத்தாள். என்னைப் பிரிந்து உங்களால் ஒரு நாள் கூட இருக்க முடியாது... என்றாள் மறுபடியும்.

அவன் புருவம் உயர்த்தி மறுபடியும் சிரித்து தலையாட்டியவன், ஒருநாள் என்ன? ஒரு வருஷம் கூட இருப்பேன்... என்றான் விட்டேந்தியாய்.

என்ன ஒரு வருஷமா..? என சொல்கிறான் இவன்? என உள்ளுக்குள் பயந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல், ச்ச...இதை நான் நம்பமாட்டேன். உங்களால் நான் இல்லாமல் என்னைப் பிரிந்து எல்லாம் இருக்க முடியாது. அது... கொஞ்சமம் நடக்காத காரியம்.... என குரலில் அழுத்தம் கொடுத்து அவள் முடிக்க அவனுள் சினம் எகிறியது.

என்ன உறுகிறாய்? அதையும்பார்த்து விடுவோமா? என்றான்.

நான் ரெடி. ஆனால் நீங்கள் தான் உண்மையை மறைக்கிறீர்கள். என் மீது ஆசையை வைத்துக்கொண்டு இல்லாதது போல் நடக்கிறீர்கள். உங்களால் என்னைப் பிரிந்து நான் இல்லாமல் வாழ்வது முடியவே முடியாத ஒன்று...

அவள் திரும்பவும் உறுதியான குரலில் அப்படிச் சொன்னது அவனுள் பயங்கர எரிச்சலைக் கிளப்பியிருக்க வேண்டும்.

உட்கார்ந்திருந்தவன் டக்கென எழுந்து விட்டான். என்ன.... என்னடி...? நீ இல்லாவிட்டால்...என்னால் இருக்க முடியாது என்கிற ஆணவத்திமிரா...? என்றவன் அதே கோபக்குரலில், அதையும் பார்த்து விடுவோம், நாளையே நீ பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு உன் வீட்டுக்கு கிளம்பு. எத்தனை மாதம் வேண்டுமானாலும் உன் வீட்டுத்தரையை தேய்த்துக்கொண்டு நீ அங்கு உட்கார்ந்து கொள். நீயில்லாமல் ராஜாமாதிரி நான் வாழுவேன். வாழ்ந்து காட்டுகிறேன். அதையும் உன் முட்டைக் கண்களை திறந்து கொண்டு நன்றாகப் பார்த்து ரளி...! ஏறக்குறைய கத்தி விட்டு அகன்று விட்டான் உதயசந்திரன்.

அவள் வருந்துகதற்குப் பதில் ஆனந்தமே அடைந்தாள். தனது திட்டம், இப்படி போட்டு வாங்கி தன்னை ஊருக்கு அனுப்ப அவனை சும்மதிக்க வைக்க, தான் போட்ட பிளான் வெற்றி பெற்றது கண்டு மகிழ்ச்சியே கொண்டாள்.

மறுநாளே பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊருக்கு கிளம்பி விட்டாள் காஞ்சனை.

13

உதயசந்திரன் அதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை தான்!

காஞ்சனை மறுநாளே விருட்டென கிளம்பிப் போய் விட்டாள். எல்லோரிடமும் டாட்டா காண்பித்து ஆட்டோ பிடித்து பெரிய சூட்கேஸை தனியாய் தூக்கிக் கொண்டு அவள் போவதைப் பார்த்து அவனால் அதிராமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஏதோ.... சின்னப் பெண்தான் ஏசினால் கொஞ்ச நேரம் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பாள். பின் சரியாகிவிடும் என நினைத்தவனுக்கு அவள் வீறாப்பாய் கிளம்பியது அதிசயமே!

மாலதி கல்யாணி அம்மாளிடம் எல்லாம் வீட்டைத் தேடுவதாகவும் பார்த்து விட்டு ஒரு பத்து நாளில் வந்து விடுவதாகவும் சொன்னாள்.

ஆனால் அவளிடம் மட்டும் சரியாக இரண்டு மாதம். நமக்குள் ஒரு பெட்சிறிய போட்டி. பிரிந்திருப்போம். என்னைத் தேடி ஓடி வருவீர்கள். என் மீது நீங்கள் வைத்திருக்கும் அபரீதமான அன்பு எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும...! என்றாள்.

அவள் விழிகளை அசைத்து கண்ணடித்துச் சொன்ன விதம் அவனை மிகவும் எரிச்சலூட்டியது போலும். சரிதான்...போடி...! என்றாவது திரும்பவும் கையிலிருந்த பேப்பரில் கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

காஞ்சனைக்கு உள்ளூர கலக்கமாய் இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் விறுவிறுவென கிளம்பினாள்.

திருச்சிக்கு செல்லும் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்ததும், ஒரு வழியாய் திட்டப்படி கிளம்பியாயிற்று. வீட்டில் என்ன செய்ய? திடுதிப்பென்று பெட்டியும் கையுமாய் போய் நின்றால் தாய் தந்தை திகைக்க கூடுமே? என்ற யோசனை ஓடிற்று.

அதற்கும் ஒரு வழி வகுத்தாள். அலுவலகத்தில் அவருக்கு ஒரு மாதம் டெபுடெஷனாய் வடமாநிலம் சென்று வேலைபார்க்க உத்தரவு. அதுவரை உன் வீட்டில் இருந்துவிட்டு வா... எனச் சொல்லிவிட்டார்... எனச் சொல்லி சுமாளித்து விடலாம் என முடிவெடுத்தாள்.

அவள் நினைத்தபடியே அவள் சொன்னதும் அப்படியே நம்பிவிட்டாள். அம்மாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம்! ஒரு மாசமா? என் அன்பாய் கட்டிக் கொண்டாள்.

ஆனால் காஞ்சனைக்குத்தான் மனம் வலித்தது. இவர்கள் நினைப்பது போல விஷயம் இல்லையே...? அவள் ஒன்றும் சாதாரணமாக உயசந்திரனிடமிருந்து வரவில்லையே? ஒரு முடிவோடுதானே வந்திருக்கிறாள்...!

அதற்கு ஒரு மாதம்.... இரண்டு மாதம்... ஏன்... ஒருவருடம் கூட ஆகலாமே? ஒருவேளை அவள் எதிர்பார்ப்புபடி எதுவும் நடக்காமல், விட்டது சனியன்... என உதசந்திரன் அவன் பாட்டுக்கு அவளைத் தேடாமல் இருந்து விட்டால்...?

நினைக்கவே... பயமாய் இருந்தது. கிடுகிடுகென பயத்தில் ஆடிய உடம்பை உதடுகளை அழுந்தக் கடித்து நிறுத்தினாள்.

நம்புவோம்... நம்பிக்கை வைப்போம்.... நல்லது நடக்கும்...! என்ற தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு நடமாடினாள்.

காஞ்சனை நினைத்தது போலவே உதயசந்திரனிடம் அவனது பிரிவு ஓரளவு அதிர்ச்சியையே ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஏதோ சாதாரண பேச்சாக பேசியது இவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டதே என திகைக்கத்தான் செய்தான். ஆனாலும் அவளுக்கு வாய் கொஞ்சம் ஜாஸ்திதான் இப்படி கொஞ்சம் விரட்டி விட்டால்தான் புத்தி வந்து சரிவருவாள். என்ற எண்ணமும் வீறாப்பாய் அவனுள் ஒடிற்று.

அதனாலே... போகட்டும்... ஒரே... வாரத்தில்... பயந்து போய் திரும்பிவந்து விடுவாள் என காத்திருந்தான்.

ஆனால் ஒரு வாரம் ஒடி...பத்து நாட்களைத்தாண்டி.... இதோ இருபது நாட்களாய் ஒடிவிட்டது.

காஞ்சனையிடமிருந்து ஒரு லெட்டர் ஒரு ஃபோன் இல்லை.

உதயசந்திரன் தன் வாழ்க்கையிலேயே முதல் முறையாய் திகைத்தது யோசித்தது அப்போதுதான் எனச் சொல்ல வேண்டும்!

அலுவலகத்திற்குச் சென்றவன் வேலை ஓடாமல் என்ன நடந்தது? ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்தது? என்றெல்லாம் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான்.

வீட்டிற்கு வந்தாலும் இதே போல் காஞ்சனையின் நினைப்பு ருபிரேன வந்துவிடும். அவன் பைக் சப்தம் கேட்டதுமே வாசல் பக்கம் ஓடி வந்து அவள் புன்னகை ததும்ப நிற்பதும் தான் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாமல் அவளை கடந்து செல்வதும் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்து உறுத்தியது.

அதுவும் கடந்த மூன்று மாதங்களில் காஞ்சனை அவளையே விடாது சுற்றி வந்தது... ஒடோடி பணிவிடைகளைச் செய்தது... முகம் மலர்.. அவன் பார்வைக்காக அவன் பேசுக்காக தவம் கிடப்பது போல் ஏக்கமாய் கிடந்தது... அவன் எரிந்து விழுந்தாலும் அலட்சியப்படுத்தினாலும் பதில் பேசாது புன்னகையுடன் ஏற்றுக்கொண்டது... எல்லாம் ஞாபகத்தில் வந்து அவளை இம்சித்தது.

இப்படியும் ஒரு பெண் இருப்பாளா? நாம் இவ்வளவு உதாசீனப்படுத்தியும் கொஞ்சமும் முகம் சுளிக்காமல் காலையே சுற்றி வந்தானே?

கேட்டால், உங்கள் மீது அபரீதமான அன்பு... எனக்கு...! என்கிறாள். எனது உயிரே நீங்கள் தான்! என்கிறாள். சொல்வது மட்டுமில்லாமல் செயலிலும் அப்படியே நடந்து கொள்கிறாளே! ஒருவேளை அது வெல்லாம் நடிப்பில்லாமல் மெய்யாகவே இருக்குமா?

அப்படி மெய்யாக இருக்கும் பட்சத்தில்... ஒரு பெண்... என்னதான் மனைவி என்றாலும் நாம் இவ்வளவு உதாசீனப்படுத்தியும் இப்படி அன்பு வைத்து உருகுவாளா?

எல்லாம் நிஜம்தான்...! என அவளது செய்கைகளை.... ஒடோடி செய்த பணிவிடைகளை எல்லாம் நினைத்து காட்சிகளாய் மனதில் ஓட விட்டவன் திகைப்பாய் அதிரவே செய்தான்

இந்த காஞ்சனை இவ்வளவு உயிருக்குயிராய் அன்பு செலுத்தியிருக்கிறாள். தனக்கு பணிவிடை செய்வதே அவளது உலகம் போல் நடமாடியிருக்கிறாள். நாம்தான் புரியாமல் இருந்து விட்டோமோ?

ஏன் அப்படி இருந்தோம்? என தனக்குத்தானே கேள்வி கேட்டு முதல் முறையாய் தன்னையே ஊடுருவியோசித்துப் பார்த்தான் உதயசந்திரன்

அவனுக்கு எரிச்சலாகவும் வந்தது. தான் என்ன அவ்வளவு கொடுமையானவனா? என தன்னைத்தானே திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக் கொண்டான்.

அவன் காதுபட நண்பர்கள்... சில ஆபீஸ் ஊழியர்கள் அதிசியத்து சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறானே! சும்மா சொல்லக்கூடாது... உதயசந்திரனோட ஓய்ஃப் நல்ல அழகு! உலக அழகி மாதிரிதான் இருக்காங்க! என்று.

அப்படிப்பட்ட அந்த காஞ்சனையின் அழகை ஒருநாளாவது பாராட்டியிருக்கிறானா...? இல்லை பார்த்து ரவிக்கவாது செய்திருக்கிறானா?

இல்லையே... அதை ஆவேசமாய் கடித்துக் குதறும் வகையில் ஒவ்வொருமுறையும் முரட்டுத் தனத்தைத்தானே காட்டியிருக்கிறான்?

அழகை விடுவோம். குணம்...? எப்பேர்ப்பட்ட குணம் அவளுக்கு? அவளது கோபம், எரிச்சல் கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாத சபாவம் என எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறானே?

கணவன் மனைவியாய் மனம் விட்டு பேசுவோம்... என எத்தனையோ முறை அவள் ஆவலாய் வந்தபோது அவளை அடிக்காத குறையாய் விரட்டியிருக்கிறானே?

எல்லாவற்றையும் நினைத்து நினைத்துப் பார்த்து உதயசந்திரன் குமையத்தான் செய்தான். அவனது ஆழ்மனம் நன்கு விழித்து அவன்செய்த தவறுகளை எல்லாம் பட்டியல் போட வைத்தது.

அதற்குள் மேலும் பத்து நாட்கள் ஓடி விட்டது. காஞ்சனையின் மீதான தேட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உதயசந்திரனுள் அதிகரித்தது.

ஒருநாள் ஏதோ ஒருவித உந்துதலில் காஞ்சனை முன்பு கொடுத்திருந்த அவளது பக்கத்து வீட்டு டெலிபோன் நம்பருக்கு துணிந்து போன் செய்தான் அவன்.

ஒரு மாமி ஃபோனை எடுக்க, காஞ்சனை பற்றி விபரம் கூறி கொஞ்சம் பேச அழைக்கும்படி பணிவாய் கோரினாள்.

பக்கத்து வீட்டு மாமிடி சொன்ன பதில் அவனை அப்படியே அதிர்ச்செய்தது.

காஞ்சனையா? அவளுக்கு உடல் நலமில்லாமல் நேற்று ஆஸ்பத்திரியில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அல்லவா சேர்த்திருக்கிறார்கள்? கேட்ட உதயசந்திரனுக்கு தலை சுற்றியது.

உதயசந்திரன் தாமதிக்கவில்லை.

யாரிடமும் சொல்லவில்லை. மறுநிமிடமே கிளம்பிவிட்டான். திருச்சியை நோக்கி பஸ் ஏறிவிட்டான்.

அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை!

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் காஞ்சனையா?

அவளுக்கு என்னாயிற்று...?

ஒருவேளை... நம் நடவடிக்கைகளால் மனம் வெறுத்து... வாழப் பிடிக்காமல்... தற்கொலை... போன்று... முடிவெடுத்து விட்டாளா?

கடவுளே...அப்படி எதுவும் இருக்கக் கூடாது...!

நினைக்கும் போதே அவனது நெஞ்சம் பதறிற்று காஞ்சனைக்காக எங்கிற்று!

காஞ்சனை ஒன்றும் அப்படிப்பட்ட கோழை அல்ல. அது அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். இருந்தாலும் நம் மீது இப்படி அளவுக்கதிமான அன்பு பாசம் வைத்துக் கொண்டு... அது கிடைக்காமல் போன வெறுப்பில்... ஒரு வித விரக்தியில் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கலாம் அல்லவா?

அப்படி இருக்கக் கூடாது... காஞ்சனை அப்படி மனம்வெறுத்து அப்படி ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கக் கூடாது. அப்படியே அது நடந்திருந்தாலும்... காஞ்சனைக்கு எவ்வித ஆபத்தில்லாமல்...பிழைத்தாக வேண்டும்.... அவள் உயிரோடு வேண்டும்....காஞ்சனை எனக்கு.... வேண்டும்.... காஞ்சனை எனக்கு.... வேண்டும்...!

தன்னையறியாமல் மனம் சிந்தித்து சிந்தித்து பேதலித்தது போல்... பிதற்ற ஆரம்பித்ததுகண்டு உதயசந்திரனே திடுக்கிடத்தான் செய்தான்.

அக...அவனுக்கு காஞ்சனை மீது அன்பு இல்லாமல் இல்லை. உள்ளுக்கள் இருந்திருக்கிறது. அதை வெளிக்காட்டாமல் நடமாடி

இருக்கிறான். இப்போது காஞ்சனைக்கு ஆபத்து என்றதும் அந்த உள் மனம் தானாய் வெளிவந்து பிதற்ற ஆரம்பித்து விட்டது.

தான் அப்படி ஒன்றும் மற்றவர் போல்.... அதுவும்காஞ்சனையின் அன்பைப் புரியாத கல்நெஞ்சுக்காரன் இல்லை... என தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டான் அவன்.

மூன்று மணி நேரம் ஒன்றும் ஓடாமல் தவிப்பாகவே அவனுக்கு கழிந்தது.

பஸ் திருச்சி பஸ் ஸ்டாண்டை நெருங்கியதும் நிற்பதற்கு முன் தாவிக்குதித்து இறங்கினான். கால் டாக்ஸி ஒன்று பிடித்து காஞ்சனை குடியிருக்கும் லயன்ஸ் காலனிக்கு போகச்சொன்னான்.

திரும்பவும் அரை மணி நேரப் பயணம்

அதற்குள் திரும்பவும்பக்கத்து வீட்டு மாமியை தொடர்பு கொண்டு ஆஸ்பத்திரி பற்றி விபரம் கேட்டான்.

மாமி சொன்ன, ஜே.கே. ஹாஸ்பிடல் நோக்கி வண்டியைச் செலுத்தச் சொன்னான்.

நிமிடங்கள் வேகமாய் நகர்ந்தது.

இதோ.... ஜே...கே...ஹாஸ்பிடல்!

குதித்து இறங்கினான் உதயசந்திரன்.

மற்றவர் பார்வைகளை கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாது தவிப்பாய் விறுவிறுவென உள்ளே ஓடினான் ரிசப்ஷனில் விபரம் கேட்டபோது அவசர சிகிச்சைக்கான ஐ.சி.யூ. வார்டை நோக்கி கை காட்டினார்.

கடவுளே...! அப்படியானால் காஞ்சனை...உண்மையிலே.... எதுவும் விபரித முடிவெடுத்தது அபாய கட்டத்தில் தான் இருக்கிறாளா...?

மறுபடியும் பகுதி.... நிலை கொள்ளாமல் ஓடினான்.

ஐ.சி.யூ. பிரிவு

அந்தப் பெரிய அறையின் வாசல் முகப்பில் கைகளை கட்டியவாறு கவலையுடன் காஞ்சனையின் தாயும் தந்தையும்.

தற்செயலாய் நிமிர்ந்தவர்கள் உதயசந்திரன் பதட்டமாய் வருவதைப் பார்த்து அவர்களும் அதிரவே செய்தனர்.

மாப்பிள்ளை...! மாப்பிள்ளை...!.... வாங்க!

காஞ்சனை.... காஞ்சனை....மேற்கொண்டு சொல்ல முடியாமல் தவிக்க

காஞ்சனைக்கு... என்னாயிற்று? சொல்லுங்கள்...! சொல்லுங்கள்...!

பரபரத்த உதயசந்திரனுக்கும் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. மூச்சு வாங்கியது மாப்பிள்ளை... என்னை.... என்னை... மன்னித்து விடுங்கள்..!உங்களுக்க உடனே தகவல் சொல்லத்தான் துடித்தோம்... ஆனால்... ஆனால்.... காஞ்சனைதான்.. பிடிவாதமாய் சொல்லக்கூடாது....என தடுத்து விட்டாள்....

திக்கித் திணறி காஞ்சனையின் தந்தை குருநாதர் சொல்ல உதயசந்திரன் மேலும் திகைக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆக.... அவன் நினைத்தது போல்தான் காஞ்சனை மனம் வெறுத்து விரக்தியில் செய்து கொண்டு அதை... தன்னிடம்கூட சொல்லக்கூடாது... என... சொல்லிக் கொண்டு...?

சொல்லுங்கள்... மாமா... காஞ்சனைக்கு என்னதான் ஆயிற்று?

பதறிக் கத்தியவனைப் பற்றி ஆறுதலாய் அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார் குருநாதர்.

ஐயோ...! பதற வேண்டாம் மாப்பிள்ளை! காஞ்சனை அபாய கட்டத்தை தாண்டி விட்டாள்... இனி பயப்படத் தேவையில்லை.... என பாட்டர்கள் சொல்லி விட்டார்கள்....

குருநாதர் அப்படிச் சொன்னதும்தான் உதயசந்திரனுக்கு பதட்டம் குறைந்து மூச்சே வந்தது. பின் நடந்த எல்லாவற்றையும் விவரிக்க ஆரம்பித்தார் குருநாதர்.

காஞ்சனை முதலில் ஒன்றையும் எங்கனிடம் கூறவில்லை மாப்பிள்ளை... பின் ஒரு மாதம் கழித்துதான் எதோ ஒரு வேண்டுகலுக்காக... தான் ஒரு நேரம் மட்டும் சாப்பிட்டு... மற்ற நேரம் உண்ணாமல் இருக்கும் விரதத்தை ஆரம்பிக்கப் போவதாய் சொன்னாள்....

நாங்களும் சரி... ஏதோ வேண்டுகல் பிரார்த்தனையாக இருக்கும் என நினைத்து சாதாரணமாக இருந்து விட்டோம். ஆனால் புத்து நாட்கள் அப்படி விரதத்தை கடை பிடித்த காஞ்சனை... பத்து நாட்களைத் தாண்டியதும்... அந்த ஒரு நேர உணவையும் நிறுத்தி முழுநேர உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கியிருக்கிறாள். இது எங்களுக்கே கூட தெரியாது. தெரியாத வகையில் காஞ்சனை செய்திருக்கிறாள்.

முழுவதும் விந்தவையான நீனைத்ததை நீறைவேற்றும் அற்புத சித்த மோதிரம் இலவசம்

அப்படி தாங்கள் ஏதேனும் துயரால் சிக்கியிருப்பின் கவலைப்பட வேண்டாம். உடன் எங்கள் ஆசிரம மோதிரம் பெற்று அணிந்தாலோ அல்லது உடன் வைத்திருந்தாலோ நீங்கள் விரும்பும் ஆண் / பெண் இதயத்தை கவரும், யாருடைய பெயரை உச்சரிக்கின்றீரோ அவர் எத்தனை கல் நெஞ்சம் படைத்தவராயிருப்பினும் தங்கள் காலடியில் வந்து விழுவார். மேலும் தங்கள் விருப்பத்தின்படி பணிந்து நடப்பர், வியாபாரத்தில் லாபம், பரிட்சையில் வெற்றி, மனதுக்கேற்ற திருமணம், புத்திரபாக்யம், லாட்டரி சீட்டில் பரிசு, வீட்டில் சண்டை சச்சரவு, நோய் நொடி, கடன் பிரச்சனை குறைகளிலிருந்து விடுதலை. ஆரோக்கியத்தில் அனுகூலம், நினைவாற்றல் கூடுதல், வேலையில் பதவி உயர்வு, வழக்குகளில் வெற்றி, இழந்த பொருட்கள் திரும்ப சிதைத்தல், இவ்வாறு நாளொருமணி பொழுதொரு வண்ணம் முன்னேற்றம் அடைந்து எல்லா காரியம் வெற்றியுடன் நடந்து முடியும். இந்த அற்புத சித்த மோதிரம் தற்போது எங்களது ஆசிரம விசேஷ யாகத்தை முன்னிட்டு சில நாட்களுக்கு இலவசமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். பெற விரும்புவோர் பெயர், விலாசம் மற்றும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்பதுக்குள் ஓர் எண்ணையும் மறக்காமல் எழுதவும், தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி

N. SUBRAMANI THANTRIC
VENKATAPURAM, GUDIYATHAM (VELLORE) - 632 602.
PH : 04171 - 229015, CELL : 98653 71667

திடீரென இரண்டு நாளுக்கு முன் அவள் சோர்வாய் நடுக்கடத்தில் மயங்கி விழுந்தபோதுதான் பதறிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டி வந்தோம்... ஆனால்... ஆனால்...

குருநாதர் நிறுத்த, சொல்லுங்கள்.... சொல்லுங்கள் மாமா...! என பரபரத்தான் உதயசந்திரன்.

இங்கு ஹாஸ்பிடல் வந்து சேர்த்ததும் தான் தெரிந்தது அவள் காஞ்சனை இப்படி கடைசி பத்து இருபது நாட்களில் எதுவும் சாப்பிடாமல் உடலை வருத்தி... இருந்தது அவளது... உடனின் சக்தி குறைந்து.... பலம் எல்லாம்... போய்... நெஞ்சத்துடிப்பு கூட இறங்கி... பெரும் அபாயக் கட்டத்தில் அவள் இருக்கிறாள்... என டாக்டர்கள் சொல்லி புரந்தது....

நிறுத்திய குருநாதர் மறுபடியும் பதட்டமாகவே தொடர்ந்தாள், ஆனால்.... ஆனால்.... எல்லாம்.... நல்ல.... நேரம்.... நல்ல வேண்... மாப்பிள்ளை.... சரியான நேரத்தில் காஞ்சனையை கூட்டி வந்ததால் நேற்று ஒருநாள் முழுக்க தீவிரச் சிகிச்சைப் பிரிவில் சிகிச்சையளித்து அவளைக் காப்பாற்றி விட்டார்கள்... இனி பயமில்லை மாப்பிள்ளை... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் சாதாரண வாழ்விடம் மாற்றி விடுவார்களாம். இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் டிஸ்சார்ஜ் ஆகி விட்டிற்கும் அழைத்துச் சென்று விடலாமாம்.... !.....

குருநாதர் சொல்லி முடிக்க... பூரண நிம்மதியடைந்தவளாய் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டான் உதயசந்திரன்

15

இருபத்துநாலுமணி நேரம்கழிந்து விட்டது.

காஞ்சனை ஹாஸ்பிடலின் அறை ஒன்றுக்கு மாற்றப்பட்டு... கையில் குளுகோஸ் ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

உணர்வு வந்தவளாய் மெல்ல கண் விழித்தாள் காஞ்சனை.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

டாக்டர், நர்ஸ் என் மாறி மாறி இருவரிடமும் பேசிவிட்டு ஆவலாய் அவளைப் பார்க்க உதயசந்திரன் வருவது அவள் கண்ணின் விழித்திரைகளில் பளிச்சிட்டது.

மருண்டு போன மானின் விழிகளோடு அவனை நிமிர்ந்து சந்திக்க திராணியில்லாதவளாய் விழிகளை தாழ்த்திதனாள் காஞ்சனை

உதயசந்திரன் ஏதேதோ பேச நினைத்தவன் அவளது கருவிழிகளிலிருந்து இரண்டு பெரிய தீர்மானங்கள் உருண்டு ஓடுவதைக் கண்டதும் ஒரேடியாய் பதைத்து விட்டான்.

ஐயோ...! என்னை மன்னித்து விடு. நான் திருந்திவிட்டேன் காஞ்சனை... என்றான்பரிதவிப்பான கெஞ்சம் குரலில்.

நம்ப முடியாதவளாய் நிமிர்ந்து பார்த்தவன் உதயசந்திரன் பதைத்து கண்கலங்குவதையும் அவனது விழிகளிலும் கண்ணீர் முத்துகள் உருவாகி தன் கைகளில் சிதறுவதை உணர்ந்து நடப்பது நிஜம்தான் என புரிந்து கொண்டான்.

என்ன... உதயசந்திரன் அழுகிறானா? அதுவும் தனக்காக துடித்துப் போய் கண்ணீர் சிந்துகிறானா?

மறுபடியும் அவனையே உறுத்து உறுத்து ஆசையாய்ப் பார்த்தவன் நடப்பது எல்லாம் உண்மைதான்... என புரிந்து கொண்டு மறுகணமே நெகிழ்ச்சியானாள்.

கடவுளே! நீ என்னை கைவிடவில்லை. எதற்காக உண்ணாமல் உறங்காமல் பித்துப் பிடித்தாற் போல் உண்ணாவிரதம் இருந்து உருகினேனோ... அந்த வேண்டுதல் நிறைவேறி விட்டது. என் கணவருக்கு என்மீது அன்பு வந்து விட்டது, அதுபோதும்..... அதுபோதும்... கடவுளே...! இதோ... இந்த கணம்... இந்த மகிழ்ச்சி இது போதும்!... இப்போதே... இப்படியே... நான்இறக்கத் தயார்...!

வாய்க்குள்ளே முணுமுணுத்தவள் கடைசி வரிகளை மட்டும் சத்தமாய் வாய்விட்டு அரற்றி விட்டாடி... மறுபடியும் மயக்கமானாள்.

என் கணவனின் அன்பு எனக்கு கிடைத்து விட்டது... இக்கணமே இறக்கத்தயார் கடவுளே...! என காஞ்சனை முணுமுணுத்தபடி மறுபடியும் கண்கள் சொருக மயக்கத்திற்கு போனதைக் கண்டு துடிக்கவே செய்தான் உதயசந்திரன்

மறுபடியும் ஓடோடிப் போய் டாக்டரை அழைத்து வந்தான். பரிசோதித்துவிட்டு, ஒன்றமில்லை. சாதாரண மயக்கம்தான். தெளிந்துவிடு.

சாயங்காலமே டிஸ்சார்ஜ் செய்து விட்டிற்கு கூட்டிப் போகலாம்...! டாக்டர் சொல்லி விட்டு அகன்றார்.

மறுநாள் இரவு

கட்டிலில் உதயசந்திரன் சாயந்திருக்க... அவனது நெஞ்சினில் சாயந்தபடி காஞ்சனை!

மைவிழிகளில் ஆசையும் பளபளப்பும் தோன்ற நிமிர்ந்தான்.

நீங்கள் சொல்லுங்கள்...! என்றான்.

முதலில் நீ சொல்.....! என்றான் அவன்.

புன்னகையுடன் லேசாக கணைத்தவன், மம்... சொல்வதற்கென்ன? நீங்கள் மனம் மாற வேண்டும். உங்கள் அன்பு எனக்கு முழுமையாக வேண்டும்... என சத்தியாகிரகம் இருப்பது போல் திடீரென கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கி விட்டேன்.... என்றவன் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தி விட்டு பின் குரல்நெகிழ, என்ன ஒரு இனிய மாற்றம், நான் எதிர்பார்த்தது போல் நான் நினைத்தது போலவே... எல்லாம் நடந்து விட்டதே! நீங்கள் என் அன்பை புரிந்து கொண்டீர்கள்... என்னைத் தேடி ஆவலாய் ஓடி வந்து விட்டீர்கள்.... உங்களது பரிபூரண அன்பும், பாசமும் எனக்கு கிடைத்து விட்டது... என்றபடி மென்மையாய் அவன் தன்னை வளைத்துப் பிடித்திருந்த அவனது கரங்களை காட்டியபடி சொன்னான்.

உதயசந்திரனும் ஓரிருகணம் அந்தப் பேச்சில் நெகிழ்வாகி சிவிர்த்தவன் அப்படியே குனிந்து அவளது நெற்றியில் மெளனமாக முத்தமிட்டான்.

பின் நீள மூச்சொன்று எடுத்தவாறு, கண்மணி, நீ நினைப்பது, இப்போது நடப்பது எல்லாம் உண்மைதான். நான் மெய்யாகவே திருந்திவிட்டேன். நீ என் மேல் காட்டிய அபரிதமான அன்பை புரிந்து கொண்டேன் அப்படி புரிவதற்கு முக்கியகாரணம் என்ன தெரியுமா? என அவன் நிறுத்த ஆவலானாள் அவள்.

என்ன காரணம்?

உனது பிரிவுதான்... கண்ணம்மா...! அந்த நீ இல்லாத... சூழல்... உன்னுடைய பிரிவு என்னுள் பல மாற்றங்களை தோற்றுவித்தது. பலவிதமாய் யோசிக்க வைத்தது. முதல் முறையாய் என் வாழ்க்கையிலேயே அன்று தான் எல்லா உண்மைகளையும் உணர்ந்தேன். நானே கதித என என்னை நம்பி வந்த உன்னிடம் சிறிதும் அன்பு காட்டாததோடு உன்னை எவ்வளவு உதாசீனப்படுத்தி எப்படியெல்லாம் நோகடித்தேன் என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது. நன்கு உரைத்தது. என்னை நானே குட்டிக் கொண்டு...

நீ காட்டிய அன்பை... செய்த பணியிடைகளை நினைத்து... தினம் தினம்... உருக ஆரம்பித்தேன்... அதுவும் ஒரு கட்டத்தில் எல்லை மீற... துணிந்து... உன் பக்கத்து வீட்டு மாமிக்கு போன் செய்து உன்னிடம் ரெண்டு வார்த்தை பேசத் துடித்தேன்... பின்தான் விஷயம்... கேள்விப்பட்டு.. பதறி ஓடி வந்து....

அவன் மறுபடியும் நிறுத்தி... அப்படியே அவளை இறுக தன்னுடன்க்கியமாக்குவது போல் வேகமாய் அணைத்துக் கொண்டான்.

எனது அன்பைப் பெறுவதற்காக... என்ன... ஒரு ஆபத்தான முடிவு எடுக்க துணிந்து விட்டாய்...? இதில் கொஞ்சமும் பிசகு ஏற்பட்டிருந்தால் நான் உன்னையே இழந்திருப்பேனே கண்ணம்மா? உடம்பு நடுங்க சொன்னபடி அவன் திரும்பவும் அவளை மென்மையாய் அணைத்தான். நெகிழ்வான குரலில் அவள் காதுகளில் சொன்ன விதம், உச்சி முகர்வது போல் அணைத்த அவனது வேகம், அவனது அதுவரை வெளிப்படாத உண்மையான அன்பை அவளுக்கு உணர்த்தியது.

இனி நமக்குள் பிரிவில்லை. நாம் ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டோ...! என்பது போல் அவளும் அவனை இறுக கட்டிக் கொண்டாள்.

சுகமான காதல் தென்றல் மேலும் இறுக்கத்துடன் அவர்களைத் தழுவ ஆரம்பித்தது. தங்களை மறக்க ஆரம்பித்தனர் இருவரும்...

(முற்றும்)

அக்ஷயா மாத நாவல்

மலர் : 1

இதழ் : 11

வெளியிடுபவர் - ஆசிரியர் :

எம்.எஸ்.முருகன்

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்

56/2, ஸ்ரீராம்பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி.நகர், நந்தனம், சென்னை-35.

போன். 044-24361734

கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே, கதையை தீருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

Akshaya Novel Monthly

Owner, Publisher & Editor **M.S. Murugan,**

Published at :

New No. 56/2, Sri Rampet Street, C.I.T. Nagar,
Nandanam, Chennai - 600 035.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

